

maj 2014

Pacifik 2014

Severni otok, Nova Zelandij

1. maj 2014, četrtek

Tauranga

Spet lep sončen dan, prav idilično je. No, bi bilo, če bi lahko uživali vreme. Vesna dela službene stvari in popoldan skače okoli dohtarjev. Revmo si misli pozdraviti kar tukaj. Malo emajlira s svojo zdravnico, gre do lokalca po recept (brez tega pa ni nič v lekarnah, ne, ne), ki nikakor noče slišati, da so zdravniki še kje drugje na svetu. Nekaj jeznih besed, telefonsko posvetovanje in možakar se nekako le omehča in napiše recept za zdravila, ki ga ima v principu že napisanega od njene revmatologinje. Le prepisati mora. Zanimivo, recept za antibiotike in antimalarike je pa kar izpljunil brez besed. Vendar le za Vesno, zame to ne gre. Jaz se moram pa pokazati, da obstajam (in plačati pregled, seveda). Petrovo načelo v klasični izvedbi.

No, ko smo ravno pri Petru - to je mehanik, ki naj bi mi popravil drsenje saildriva. Zmenimo se za ceno, ne izgleda mi nategun, in popoldne začne z delom. Za dve, tri urice dela je, pove. Kako različne ocene! Prvak ulice je trdil, da to ne gre hitreje, kot v dveh dneh, če je sreča. Ta prvak je bil iz Izole. Tukaj so se pa ocene gibale od nekaj ur pa tja do dneva in pol. Vendar. Po pol ure ugotovi, da ne more razstaviti. A-ja-ja-jaaaah! On bi dal najraje barko na kopno, da mu nekdo prime propeler, da se mu ne vrtil in lahko razstavi zadevo. Aja? Jaz naj pa to plačam, ali kako? Naj si prebere wikipedio in se malo pozanima naokoli, kako to počno drugi in če kaj naumi, naj pride naokoli, to lepo razloži in potem vidim, če bo smel delati naprej! Ampak. Oladi, Tonček. Zadevo je potrebno popraviti, če ne sedaj, pa enkrat kasneje in tukaj je kljub vsemu še vseeno najenostavneje. Ma, če bi kdaj že delal kaj podobnega, bi to sam naredil in bi bilo. Tako pa ... majstori.

Med tem pa delam na vetrnici. Nekako najdem prostor na rollbaru. Potem, ko prestavim več stvari in se odpovem TV anteni. Itak televizije nismo gledali niti enkrat do sedaj. Seveda brez skaknja v trgovino po delčke, ki jih naumim zadnji trenutek, ne gre. Dokončno se zatakne pa pri kleščah za nete. Kam, hudiča, sem jih le pospravil. Vem, da jih imam, ker sem jih že uporabljal, samo kje so? Manjana. Raje prekinem in s Petrom spijem pive za živce, medtem ko mu Vesna poturi Service manual za saildrive, 500+ strani, da ga malo naštudira preden se loti wikipedie.

Večer mine v Vesninem šopanju fasunge in mojem gonjenju računalnika.

2. maj 2014, petek

Tauranga

Peter me vrže izpod tuša. Hej, malo kasneje, prosim! Pa ni on tako zgođen, jaz sem pozen. Vesna je povsem uničena od revme in se skoraj ne more premikati. Očitno včerajšnja injekcija medrola še ni prišla in potrebuje dodatno še Naklofen. Po pol ure je Peter spet na barki. Ne najde druge rešitve, kot da gre barka ven. Koliko to stane? Presenetljivo, dvignejo jo, visi na liftu nekaj ur in spustijo jo nazaj v vodo za vsega dobrih sto dolarjev. Ok, gremo, tistih 70 evrov bom pa že nekako pogrešal. Samo, da se znebim teh serviserjev!

Ampak. Barka je zunaj, propeler je blokiran, matica se sedaj lahko odvije, saildrive se pa ne da razstaviti. Dve uri se mojster Peter in mojster Craig kumštvata, ko jih počasi prizemljim. Vse skupaj naj lepo sestavita v stanje, v kakršnem sta zadevo dobila v roke in se odpeljem na servis k Francozom. No, potem pojejo telefoni (kako poznano!) in mojstri iz Aucklanda svetujejo brači po zanatu, mojstrom iz Taurange in - eureka! Kako pristržno vesel je bil Peter, ko je v roki ponosno držal del, ki ga je potrebno zamenjati. Dva dni se je trudil okoli tega, dela je bilo pa za četrto ure - če znaš! Kakorkoli, barka je po eni uri v vodi, še nekaj fine tuninga in vse je kot mora biti. Vse? Ne čisto. Sedaj je sail drive malo bolj glasen, kot je bil prej. Pa se Peter spet trudi in kumštva. In telefonira (no, se je le naučil, kaj pomaga) in jutri pride nazaj. In jaz mu priznam dve dodatni minuti, da bo pritegnil tisti šrauf, ki ga je treba pritegniti. Če znaš...

Mimogrede srečam ekipo riggerjev. Za 30 evrov (pa smo neplanirano ob stotaka skupaj z liftom) mi lepo podmažejo rolo glavnega jadra in preverijo pripone (za oboje je treba splezati na vrh jamborja). Mislim, da je za to delo poštena cena. Sam

se lotim krajšanja podpor vetrnice. Tretji dan se že ukvarjam z vetrnico. Kako počasi gre delo, če ne znaš in če te med delom ves čas prekinjajo. In, jasno, nič ni narejeno do konca. Manjana.

Potem pa končno do zdravnika in po antimalarike v lekarno. Za tričetrt leta antimalarikov za dve osebi plus antibiotiki plus antirevmatiki plus nekaj malenkosti in novozelandsko zdravstvo in farmacija sta bogatejša za 900 dolarčkov. Ufff... Tudi to ni bil ravno planiran strošek.

Internet je naslednja tema. Na Vodafonu se pozanimam kako bi lahko imel še nekaj neta naslednje dni - prav nič ne razumem teh njihovih štosov. Vsakič, ko mi zmanjka neta, kupim nov kredit in dobim 1 GB podatkov. Kredit pa ostane. Dolgo mi razlagajo in sedaj končno razumem. Vsaj mislim tako. Tisti 1 GB je gratis, ker sem kupil kredit, potem lahko začnem pa zapravljati vplačani kredit. In tako imam sedaj že 59 dolarjev kredita, dovolj za naslednji mesec in pol. 1 GB in 200 minut stane vsega 9 (že plačanih) dolarjev. In roaming po avstraliji je smešno poceni. Ej, ko bi to prej vedel...

Sedaj pa dovolj zapravljanja. Še nov pralni stroj kupiva in izgineva. Vendar ne, dokler ne greva do frizerja. Torej storiva to čim prej, še nocoj. In oskubljena kura gre nocoj spat malo bolj zgodaj...

3. maj 2014, sobota

Tauranga

Oskubljena kura je šla spat danes in ne včeraj malo bolj zgodaj, kot je bilo planirano. Zato imam nov plan. Danes bom šel spat dvakrat. Petra ni bilo na spregled. Še dva dni ga ne bo, pa mi ne bo treba nič plačati. Ja, ja, sigurno... Zato pa skačem do boat yarda in nazaj. Vsakič nekaj pozabim. In ko končno vse imam se začnejo vaje. Mojih strašnih popnet klešč nikakor ne morem najti, pa si jih sposodim. En net gre lepo skozi, potem je konec. Pa jih razstavim, vse leti po tleh, a-ja-ja-jaaah... Neskončno dolgo se trudim, da jih sestavim nazaj in potem gre en net - pa ponovi vajo. Saj so me opozorili, da so pokvarjene, ampak da so toliko... No, po četrtem netu sem že kar rutiniran in cela faza traja le še pet minut. Samo. Petega neta ne potrebujem več...

Ura je popoldan, ko vetrnica končno stoji, kot je treba (tako sem mislil do večera). In via šoping. Pralni stroj imajo, čudovit je, poceni, točno tak, kot si ga je Vesna želela, še ko je bila čisto majčkена deklica. Ful automatik. Ampak. Samo nekaj centimetrov je prevelik. Ah, ja... Še iščemo, vendar ni šans. Tako ozkega modela ni na voljo v celi Novi Zelandiji. Zato pa poje šoping drugih zadev. Oglja, recimo. In podpaljivačev. Najpomembnejših stvari, torej. Pa motorno olje kupimo in barvo za tekstil in - še mnogo malenkosti. Celo nova sončna očala in flis si privošim. Dan končava v specializirani trgovini z italijansko hrano. Yesssss! Vendar. Ura je pet in zapirajo. Manjana.

V mraku prikracava do barke z dvema trolijema robe. In kaj vidim že od daleč? Moja nova super-truper vetrnica stoji postrani. Ne, ne, ne! Ne grem se več! In Vesna kuha večerjo, ko jaz spet plezam po rollbaru kot opica in popravljam stvari. Ma, skoraj dobro je na koncu, ampak - res se je ne dotaknem več!

4. maj 2014, nedelja

Tauranga

Nedelja. Najprej se lotim nedeljuočega dnevnika na spletu. To je najpomembnejše. Z Jernejem sva na telefonu pol ure (hvala, Skype out za pogovor po lokalni tarifi) in s strežnikom izgleda, kot da je vse v redu. In tudi je. Na koncu najdeva napako v softweru. Kje druge neki, saj je logično.

Potem se Vesnina in moja pot razideta. Ona v šoping, jaz dokončujem malenkosti na barki. Malenkosti, recimo montiram nov instrument za prikaz hitrosti produkcije vode. Kot vsak dober avto, ki ima števec hitrosti tja do 300 km/h (in 99% časa se vozi pod 100 km/h in nikoli nad 130 km/h - saj smo vendar vestni šoferji, ki se držijo omejitev), tako ima tudi moja wassermaschine kazalec koliko litrov vode naredi na uro. In moj prejšnji instrument je šel samo do 80 l/h, sedaj jih bomo delali preko 100 in rabimo nov instrument. Logično. Takega, ki kaže do 200 l/h, jasna stvar. Strašno pomembna stvar, kajti brez tega podatka mi živeti ni. Pa se spet pretebam z vodoinštalaterskimi deli. Res sem kreten! Pa sidro cinkam, pa motor malo preverim, pa...

In ura je hitro popoldan, ko se pred barko zgodijo troliji hrane, ki potem počasi romajo v vse možne in nemožne luknje po barki. Sledi kosilo in po kosilu izlet. Ja, tudi to se zgodi. Izled v Mt. Manganui, nekaj kilometrov oddaljen kraj. Vesna besno fotka, jaz berem panoje, ki opisujejo ta biser narave. Celo zgodbo so napisali. Najprej so nagnali Maore (to ne piše, to je moj uvod v zgodbo). Potem so v začetku prejšnjega stoletja na (pol)otočku odprli kamnolom za gradnjo železnice in ga uporabljali, dokler je bilo to aktualno. Sledilo je obdobje turistične industrije, ko so v šestdesetih letih v opuščeni jamah kamnoloma odprli akvarij z delfini, tjujni in podobnimi stvori. Ker to po nekaj letih ni šlo več dobro v denar, so zadevo

spremenili v akvarij za ljudi. Bazenski kompleks, torej. In ker je bila to spet nasedla investicija, so vse skupaj zasuli z odvečnim gradbenim materialom ter na koncu malo dekorirali z grmovjem in ... in sedaj je to biser narave, ki je od nekdaj pribežališče divjih živali (ptic in rib, konkretno - to ne piše na panoju, tudi to je moj komentar). Tak je vedno bil in tak bo vedno ostal. Stoletno industrijsko izkoriščanje se nikoli ni zgodilo. In, seveda, to je svetovno znana atrakcija in en najlepših delov Nove Zelandije in Pacifika. Znan je po celem svetu. Pa čak i šire. Kar sram me je, da jaz, zaplankani član podalpskega plemena, nisem še nikoli slišal za tako pomembno zadevo.

In v tem Mt. Manganuiju je tudi Osteria Da Gino s pripisom Cucina Italiana. Vendar to še ni vse. Kelner in kuhar je rojeni Bosanec in Marko nama je povedal, da je jedel tam tudi čevape. Preverimo. Po angleško začne Vesna in odgovor je jasen. "No, we don't prepare chevapchici, nobody here like that kind of food." Saj sem vedno govoril, da so Kiwiji popolnoma brez okusa! Evo, še Sarajevčan mi je to potrdil. Jejo sojine hamburgerje namesto sarajevskih čevapov. Kreteni! Vendar, ko Vesna malo beza v to temo in preide na naški jezik, se stvari začnejo obračati na bolje. "Ako to vi naručite za koji dan unapred, nema problema." Bomo videli.

Irish pub pri O'Gradeyu preskočiva, čeprav je bil planiran. Raje kar direktno v nabavo pijače za naslednjega pol leta. Ubogi zadnji amortizerji na našem avtočku...

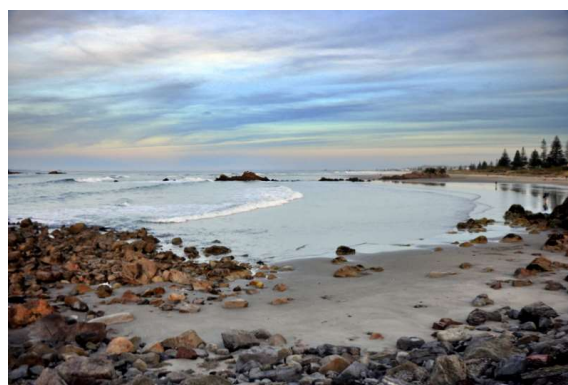
zanimiva reklama na parkirišču

otoček Moturiki

nedelja, zelo pozno popoldne, skoraj večer je bil, ko sva uspela priti v turistično mesto Mt. Manganui

dan je bil sončen, idealen za izletnike in vodne športe

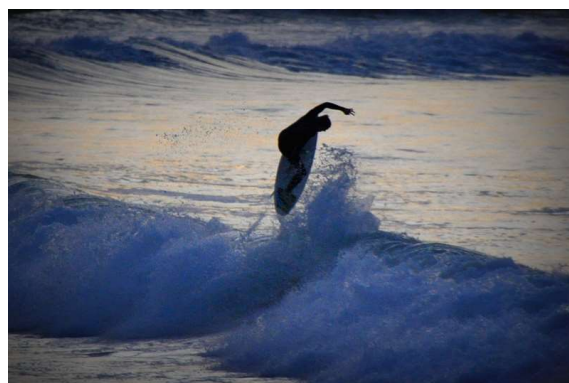
no, nekateri so se tudi kopali, pa čeprav so jim zobje šklepetali od mraza

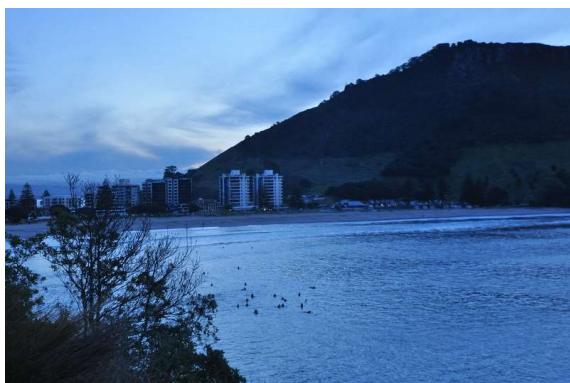
pogled na plažo idealen - le morje... imelo je kakih 18 stopinj

ogromno je bilo deskarjev

kljub temu, da niso bili visoki vali, so nekateri izvajali prave umetnije; je bila pa že skoraj noč ob tej fotki

turistično mesto je polno hotelov - le koliko ljudi mora biti tukaj poleti?

na gori Mt.Manganui se obrača svetilniška luč

pa še ena rahlo kičasta-kdo ve kje so misli sedečega fanta na skali?

ne manjkajo pa seveda tukajšnji golobi - no, tako sem jih jaz opredelila

5. maj 2014, ponedeljek

Tauranga

Danes je napovedan dež. Prvič, odkar smo tukaj. Pa je dopoldan in tudi popoldan tja do tretje ure še čisto v redu in malo urejava barko, da bo pripravljena na izplutje. Kasneje še malo skačeva naokoli. Najprej po zdravila, potem pa še po nakupih. Je sploh možno drugače? Postali smo lastniki nekaj novih igrčk, brez katerih nama živeti ni. V Burnscu nama pogrnejo preprogo pred vrata vsakič, ko se pripeljeva in obdarujejo naju s souvenirji in voucherji, kot da sva carja. Ma, saj glede na to, koliko denarja sva tukaj že pustila, bi to skoraj držalo. Tudi dodatno pijačo še nabaviva (globoki locker še ni bil do vrha napolnjen, pa je škoda po svetu luft vozit namesto južnoafriškega shiraza).

Poračunamo še marino. Pa ni čisto po ceniku. GST odbijejo od že tako smešne cene marine, to je po ceniku. Potem pridejo na vrsto tri postavke o katerih sem se imel namen malo pogajati: water, electricity in na koncu še live aboard (tu so verjetno mišljene smeti, uporaba sanitarij in podobne zadeve). Pa ni bilo nič s pogajanjem. V kali so me zatrli. Vse tri so mi kar sami zaračunali "free". Pohvalno. Pohvala gre tudi serviserju-bleferju saildrivea. Pride in pove, da mu je res nerodno, ker ni vedel, kako naj naredi stvari in mi tudi samoiniciativno spusti (z moje strani že prej sprejeto) ceno za tretjino. Torej sem ga dobro ocenil. Ni nategun, je pa brezveznik. In če sem pošten, veliko raje delam z brezvezniki, kot z nateguni.

Po kosilu (odojek po domačem receptu, he he he) začne deževati. Malo dela, malo surfanja in mailanja je čisto v redu zanimacija za deževno popoldne in večer. Vesna se pretepa z bankami. Brezvezniki. Nič ne špila. Od osmih kartic nama delata v vseh pogojih le še dve. Z malo domišljije pa morda še ena. Res je že čas, da se premakneva iz razvitega sveta v področje, kjer ne poznajo denarja. Robe za potrebe menjalne ekonomije imava po novem obisku trgovin dovolj.

stari outboard Mercury je zamenjal noname dvotaktni motor

dinghi je sedaj večji, upajmo, da bo boljše po valovih

..in pa zadnja pridobitev: vetrnica kupljena pri Visolu v LJU, nama bo upam, dala več tako potrebne elektrike

6. maj 2014, torek

Tauranga - Penguin Island

Danes izplujemo! Zaradi včerajšnjega dežja, je pranje barke na sporedu takoj zjutraj. In še nekaj notranjega pospravljanja in mi smo pripravljeni. Brianu nesem še pivce, ker mi je posodil orodje in zavijem v marina office, da se poslovim. In vrnem ključ. Enega. Drugega nikakor ne najdeva. Pa mi Julie pove, da je vse v redu, da sem manjkajoči ključ vrnil 19. marca. Nič nisem dolžan. Krasna gesta! Tisti RFID res nič ne stane (vsaka smučarska karta ga ima vgrajenega), ga pa znajo nekatere marine nezgravžno drago zaračunati. In zakaj lepa gesta? Zato, ker sva bila 19. marca v Avstraliji in ga definitivno nisva mogla vrniti. V trenutku si je Julie zadevo izmislila, da bova odšla z boljším vtisom. Odličen turističen

marketing. Denar bodo pobrali drugje - tam, kjer ne bo očitno odiranje.

Cela posadka marine se poslovi od naju, šef pride celo na pomol in pomaga pri odvezovanju. Izljubljanja in mahanja v slovo ni ne konca ne kraja. Z dingijem nama marinero pomaga obrniti kljun proti vetru in toku in gremo. Nekaj jadrava, nekaj motorirava. Vetra je malo manj, kot bi ga lahko bilo, še bolj pa moti smer. V kljun. In moti naju tudi kratek dan. Se kar mudi, če se hočeva sidrat na edinem sidrišču, ki nama je v dosegu do noči. Krepko je že tema, ko je sidro končno v vodi. Vesna preseneti z večerjo. Nič kaj ni pomorska, je pa dobra. Golaž s polento.

... aja, Mala je dobila novo verigo-prejšnja je bila tako rjasta, da je ob vsakem dvigu in spustu tako umazala barko, da smo jo še dolgo drgnili; pa še filling je boljši :)

7. maj 2014, sreda

Penguin Island - Mercury Island

Noč na sidru sploh ni bila tako mrzla, kot sva se bala, da bo. V Taurangi sva imela vsako noč prižgan kalorifer, da je bilo v barki prijetno za bivanje, tukaj to pač ne gre. Ampak. Pokrit sem bil manj, kot v marini in bilo mi je raje vroče, kot da bi me zeblo. Ne razumem tega. Je pa v redu. Mogoče kaj vpliva temperatura morja, okoli 20 stopinj se giblje.

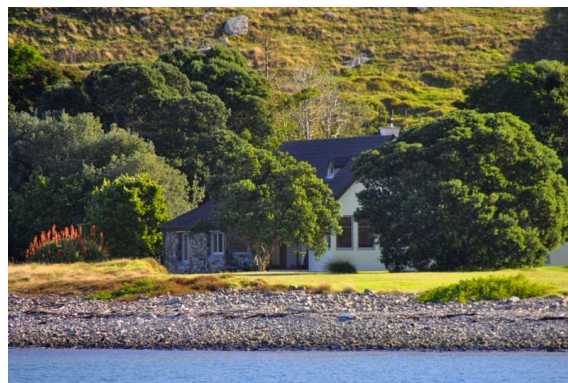
Vesna se zbudi z migreno in po kavici in dvigu sidra gre spat in spi do dvanajstih. Potem je kot nova.

Popolna bonaca se počasi spreminja v rahel vetrič in nato v odličen veter, 4 bofore vleče. Vendar. Jader ne dvignem. Točno v kljun nama vleče in v prelivu imava še dober vozec toka v nos. Motorček prede in se trudi proti vetru, valu in toku. Ni kos nalogi, na tak način ne prideva na zadani cilj pred nočjo, pa še barko uničujeva s tem. Če jadram, bomo imeli pa 2 vozla VMG, kar je tudi obupno počasi. Brez veze se je truditi dalje. Ustaviva se na prvem možnem otoku, sidrava za noč in jutri vidiva kako dalje. Tudi motor ni čisto v redu. Čuden zvok ima, kar ga je imel v rokah samozvani mojster. Počasi mi postaja žal, da sem mu ga zaupal. Bojim se, da ni kaj zamočil pri svoji delovni vnemi. Bomo videli.

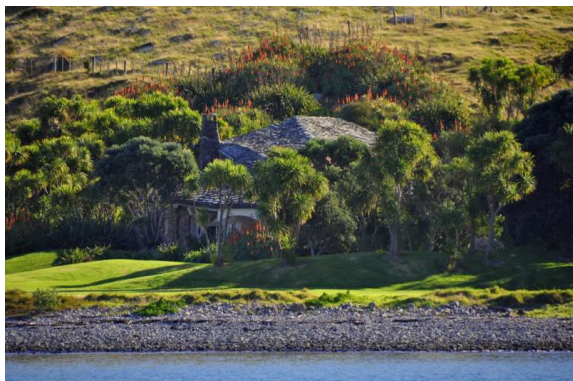
Prav prijetno popoldne je primerjavi z nabijanjem v veter. Sonček greje, zaliv je miren, na obali le nekaj vikendic. Vsak za svojo mašincino sva se posedla in delava v prijetnem okolju toplega jesenskega popoldneva.

Great Mercury Island

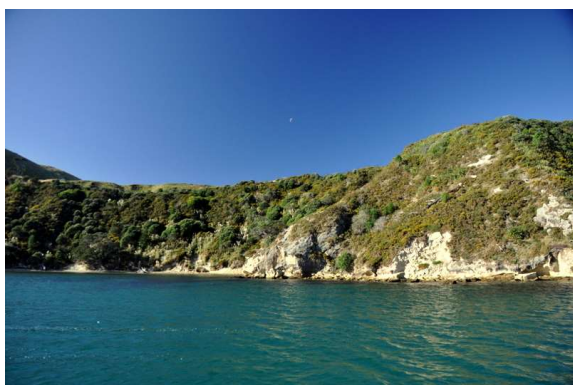
v zalivu vidni le dve hiški

a stanovalcev ni bilo videti, verjetno hodijo samo za vikend

da je pozna jesen se pozna tudi na rastlinah in drevesih

zaliv zelo prijeten, lepo morje, a kaj, ko ima za mene osebno totalno neprimerno temperaturo!

pozno večerni sprehod krave po pobočju otoka - da ne bodo vedno samo sončni zahodi :)

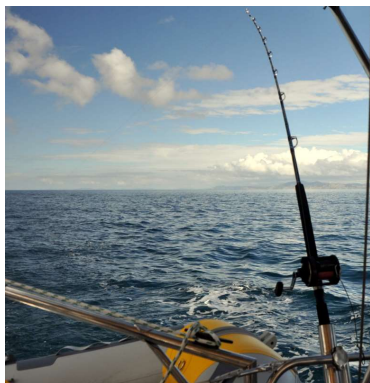
8. maj 2014, četrtek

Mercury Island - Great Barrier Island

Vremenske napovedi so, no ja... Tri različne preverim in vsaka je drugačna. Že v soboto in nedeljo pa čisto divergirajo. Med 5 in 40 vozli napovedujejo in tudi smer pokriva vse kvadrante. Očitno je atmosfera precej nestabilna. Tudi za danes so faljene. Kljub napovedanemu vetru izpljujeva v čisti bonaci, ki traja do enih popoldan, ko se začne dvigovati veter. V nos, logično. Ni ga preko 3 Bf, pa se vseeno odločiva za sidranje. Računava, da sva še tako blizu Severnega otoka, da bova lovila net. Pa tudi motoriranja sem vsaj jaz že sit. Zaliv je globok in odlično zaščiten, prostora za sidranje je veliko, na obali je celo bencinska črpalka. Ni pa oštarije, hic. Malo se tolažim, da je oštarija itak brez veze pri tej anglosaksonski hrani. A vendar...

Popoldne mine v delu vse dokler nama zvečer net ne opeša. Zadnji upgrade sem naložil z veliko domišljije in ves postopek je trajal krepko uro, namesto običajne minutke. Nad maili sem po pol ure obupal. Za tale dnevnik najbrž nocoj ne bo šans. Že včeraj je bilo tako, da je omrežje zvečer precej slabše odzivno, danes je še huje. Morda bo jutri dopoldne kaj bolje delalo.

Za kazen Vesna skuha na svoj način za večerjo kitajske rezance z govedino (chow mein). Namesto roštilja, na katerem bi se pekla sveže ulovljena riba. Prvič po Fijiju sva lovila (no, na Fijiju je lovil Franci, če sem pošten) in groza - nič nisva ujela, pa sva vabo vlekla za sabo skoraj dve uri. Vesna, ki je pred časom uvedla lovopust, je namreč sedaj ugotovila, da bi ji sveža riba koristila za zdravje. Tako, da bo verjetno lov po novem na sporedu bolj pogosto. Še posebej sedaj, ko imava novo palico. Stari je dalo morje tinto piti in je nikakor ne morem razstaviti, da bi jo namazal in bi bila spet za akcijo. Bomo videli, koliko časa bo zdržala tale...

nova palica se ni izkazala!

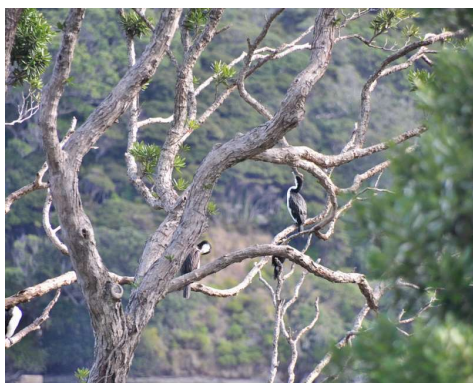
otoki več ali manj zeleni (verjetno tudi posledica dežja), zaraščeni, na plaži le krave

zaliv enega otoka med potjo, poln plovil

tukaj malce drugačni prometni znaki kot v AU :)

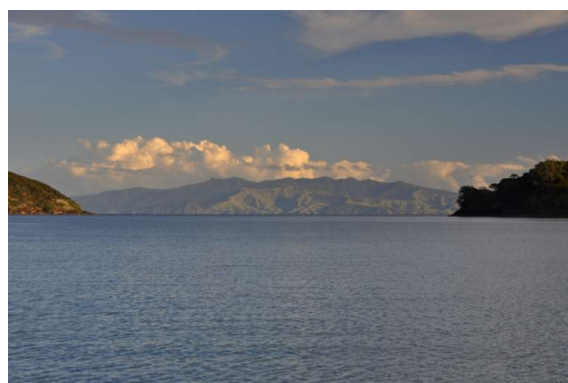
skrevenčena drevesa, veje, dajejo svoj čar

novozelandska praprotna

...pa še bolj od blizu praprotna...

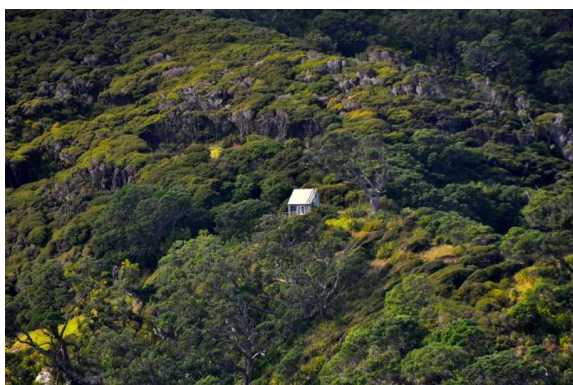
pogled na hribe iz zaliva

...martinčkanje na sončku dveh starejših turistov

so odštekani ptiči, kajne?

hiške skrite med drevjem na otoku

pogled na Great Barrier lodge z barke

9. maj 2014, petek

Great Barrier Island

Odločitev je padla. Nikamor ne greva. Vetra sicer ni nič, niti tistega napovedanega 5 boforov v glavo, niti česarkoli drugega. Vendar, ne greva, če ne vem, kaj naju čaka. Pa še lep dan se je naredil in ... plan B. Danes je dan za testiranje dingija. Po zajtrku torej roma nova pridobitev v morje, nanj našraufam motorček, tudi novo pridobitev in gremo. Samo. Kar tako se pač ne morem vozakati sem ter tja. Vzrok potrebujem. Hmmm... Nafta, ja to bi bil lahko vzrok. Še s Fijijsko se furamo in smo precej na koncu, pravzaprav bi bilo pedagoško, da jo malo dolijem, da mi je ne zmanjka tam, kjer je to najmanj treba. In na obali je črpalka.

Ampak, ne prehitvaj po levi (tukaj se sicer prehiteva po desni), Tonček. Najprej skupaj z Vesno na ogled obale. In potem se zmenit v lodge, da bi natočil gorivo. Pa v dingi in po ročko. In nazaj na pomol. Pa s polno kanto na Malo in s prazno spet nazaj do črpalke na pomolu. Ja, dva džerikena (kanister) bom natočil, se bom lahko večkrat vozil. In torej drugič s polno kanto nazaj na Malo in od tam s smetmi do kante za smeti. In še enkrat oba skupaj nazaj na koncu kopenskega izleta. Osem fur, yessss! Igračka prevaža gospoda docenta (posledica Avstralije, kjer sem spet pridobil nazaj akademski naziv) skoraj po luftu. Lepo zglisiram in glisiram. Z dingijem z napihljivo kobilico. Priden motorček. Ja, tako je to z menoj. Bolj star, bolj nor, pravijo nekateri tej bolezni (nekateri to celo zapojejo).

Da le ne čolnarim, se v lodge na obali vsedeva na prijetno jesensko sonce in pljuckava kavico in pивce (ve se, kdo kaj). In potem na sprehod po otoku. Aotea mu pravijo Polinezijci. Prijeten sprehod. Na vrh hriba se odpraviva. Vesna ves čas fotka (gobe), mene presenetijo ponudbe nepremičnin. Dve parceli, skupaj 16.000 kvadratnih metrov, vsaka s hiško na čudoviti lokaciji turističnega otoka dve uri od Aucklanda za skupno šesto evrskih jurčkov je izrazito malo. Nekaj mora biti narobe. In odločim se v trenutku. Tega ne bom kupil.

Po povratku na Malo sledi klasika, ki je nismo imeli že dolgo. Roštiljada. Nekje iz lockerja potegnem vrečo francoskega oglja, še iz Papeeteja ga imava. Katastrofa! Noče se razgoreti in ko je enkrat količkaj v redu razžarjeno, ga je potrebno ves čas razpihavati, da ne ugasne. Pa saj je logično. Francosko oglje... Kaj pa narod, ki živi od solatk in gosjih jeter ve, kaj je to oglje. Še dobro, da sva sedaj kupila južnoafriško. Kadarkoli sva ga imela, vedno je bilo prvovrstno. Kot je po mukah in težavah z ognjem bila tudi današnja večerja. Še posebej je k vratovini teknila priloga, Macedonian Lutenitza, Made in Bulgaria. Ubogi Grki, zdaj so jim pa še Bolgari ukradli ime Makedonija, saj se bodo razpočili od jeze.

Po večerji pa sveže pečeni kostanj na žerjavici in mlado vino v kozarcu. Hja, jesen je, ni kaj...

Tone ima novo igralko - nov dinghi in motor, pa je bilo treba testirati no, rečeno je bilo, da je treba nafto pripeljati na barko

...no glisiral pa je

novozelandska piva na testiranju

Mala v mirnem zalivu

ptiči z dolgimi živordečimi kljuni in očmi

praproti naredijo pravo streho

navkljub zelo pozni jeseni, hortenzije še vedno lepo cvetijo

po dolgem času sprehod po gozdu kjer je dišalo po gobah: a kaj, nobena mi ni delovala primerna za juhico

to sem hotela že fotkati po AU, pa vedno pozabila:(; kaj vse uporabljajo ljudje za poštna nabiralnike; na fotki nekaj nabiralnikov z otoka Great Barrier

Tone je končno prišel na svoj račun glede hrane: sv.vratovina, za mene pa še bučke

kostanj eco,greenpeacovski :);-verjetno pa je gojen; lutenica odlična!

zaključek večera s pečenim kostanjem na roštilju

10. maj 2014, sobota

Great Barrier Island - Tutukaka

Zgodaj vstaneva in izplujeva. Napovedanega vetra ni, pa se ne sekirava. Zadnje dni sva se že kar navadila, da napovedi ne držijo. So si pa za danes več ali manj enotne. Južni veter bo. Ali bo to že zjutraj ali šele popoldne, ali ga bo 10 ali 25 vozlov ter ali bo vlekel SE (z morja) ali SW (s kopnega) so pa res že take podrobnosti, da ne gre zameriti neusklajenosti napovedim. Važno, da bo južni, mi gremo na sever.

In gremo. Na diesel. Jasno, kako sem sploh lahko pomislil na kaj drugega. Tri prognozerji, tri napovedi, narava pa po svoje... No, še pred poldnevom se veter le pojavi, najprej ga je za 4 Bf, kasneje za 5 Bf krmnega in lepo napredujemo s polno genovo. Dokler. Dokler ne zapoje palica. Vsaj to je bilo po planu. Po dobri uri vlečenja vabe za barko imamo na laksu nekaj kilogramov svežega mesa. Po protokolu zvijem jadro, potegnem ven ribo in odvijem jadro nazaj. Tokrat ga pustim malo skrajšanega. Saj sem ga že prej mislil skrajšati, pa se mi ni ljubilo, sedaj je bila pa prilika. Lenoba... Na cilj itak prideva precej pred temo in se nama nikamor ne mudi.

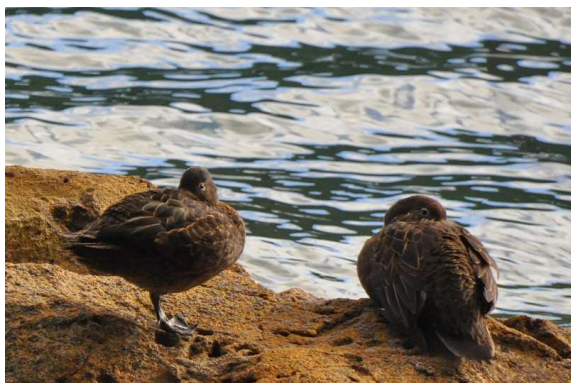
Ohladilo se je. Morje ima kakšno stopinjo manj, pa tudi zrak je precej hladen. Južni veter ga je prinesel. Za večerjo se prileže topla juhica. In ribica.

živopisane rože navkljub pozni jeseni; danes ponoči je bilo samo 11 stopinj!

pa še malo ptičev ...

....in račk ...z otoka GB;

letošnji prvi ulov je bolj skromen; majhna tuna, kakšni 2kg, najbolj zoprno meni opravilo je čiščenje

11. maj 2014, nedelja

Tutukaka - Russell

Od napovednih 25 vozlov vetra jih na morju najdem vsega pet in morda z nekaj domišljije tam do sedem ali osem, kar je dovolj, da Mala po mirnem morju jadra s hitrostjo med petimi in šestimi vozli. No, tako je bilo dopoldan, potem še tisto malo vetra omaga in popoldan mine v lepem sončnem mtoriranju. Gužva se je naredila, ves čas je potrebno gledati naokoli. Neprijetno, kot na Jadranu med sezono. Nikoli ne veš, od kod ti bo priletel kak gliserček. Morje je tukaj za stopinjo ali dve hladnejše, kot bolj južno in niha med 18 in 19 stopinjami. Čez dan je na soncu sicer prijetno, vendar zrak nima 20 stopinj. Takoj, ko sonce zaide pade temperatura zraka na 16 in proti jutru na vsega 11 ali 12 stopinj. Hladno je! Vendar to nadebudnih domorodcev ne moti, da ne bi skakali po barkah napol goli. Tudi padalci za čolni so ves čas v zraku. Jaz pa sedim na soncu v sprayhoodovi zavetrini v flisu in trenirki. Nekdo je tu nor. Najbrž jaz, ker precej odstopam od povprečja.

Ob treh sva pred Russellom, vendar nama na boje ne pustijo (vse so privatne), čeprav jih je tričetrt prostih. Sidrava se pa toliko stran, da se nama ne ljubi vozakat z dingijem na obalo. Pa se lotiva dela. Vesna skuha večerjo. Jasno, ni težko uganiti, kaj je skuhala. Variacijo na temo zajtrka (tunin namaz). Dokler je ne pojeva, bova spet non-stop jedla tuno v različnih oblikah. No, danes je bil zaukazan lovopust. Strah pred novo ribo, ki bi jo bilo potrebno pojesti je pač prevelik. Ni za rizkirat, še posebej, ker so šanse, da ne ujameva nič, res minimalne.

Medtem, ko se kuha paštica s tuno, se jaz lotim slanovodne lajtunge. Ta barka je kot zakleta. Z vodo nikoli konca. Sedaj je počila visokotlačna cev. To pomeni žaganje (z ročno žago zviti neke v podpalubju) jeklene pletenice, zalite v gumo in na novo montiranje priključkov. Tokrat gre hitro, nekaj sem se pa zadnjič vendarle naučil - gorila tape je zakon. Upam, da bo sedaj res nekaj časa mir. Z vodo, namreč. Z elektriko začnemo že jutri na novo. Akumulatorček za zagon motorja je preminil. Včeraj je zjavkal, danes se trudil z zadnjimi močmi in jutri mislim, da ga bo potrebno na nosilih nesti v večna lovišča. Razen, če zna Yanmar vžgati tudi z desetimi volti.

sidrišče pred Russell polno bark

... vendar je večina zapuščenih - na zasebnih bojah

med gostim drevjem se skrivajo urejene hiše

prelep sončni dan je idealen za padalce

...pa ena za lahko noč

12. maj 2014, ponedeljek

Russell - Opu

Zbujiva se v mrzlo in megleno jutro. Samo 11 stopinj je zunaj. Izplujeva in spotoma pokličeva v marino. Placa ko toče, povedo. Ok, pa gremo na privez. In potem jaz do Yanmarovca, za ušesa ga potegnem na barko in prižgem motor. Hej, saj ne more biti res! Saildrive dela kot nov. Nobenega zvoka, ki me je tako motil. Hmmm... Morda je tako, ker smo privezani in je upor na propeler drugačen, gremo jutri na testno vožnjo in upam, da kaj slišimo. Samo se sigurno ni popravilo. V pravljice ne verjamem že dolgo. Za povrh je tudi akumulator delal kot nov, motor je takoj vžgal. No, tega bom vseeno zamenjal, ne grem se igranja, da mašince ne pali iz prve, ko jo najbolj potrebujem.

Vesna pere palubo, čez dan je v brezvetrju na sončku prijetno toplo. Zvečer pere še perilo. Jaz zapravljam čas in denar v čendlerijah. In potem grem kar tako malo na customse, da se pozanimam za proceduro. In si sredi dneva, jasno, zlomim roko na kljuki, nad katero visi lep in velik napis, ki na kratko pravi, da naj izpolnimo sedem strani (več ali manj ponavljajočih se) podatkov in skupaj s fotko barke vse skupaj faksiramo ali mejlamo na customse vsaj štiri dni pred planiranim odhodom. Štiri dni! Si pa vzamejo čas za razmislek, ali nas bi ali nas ne bi spustili v beli svet. Tako hudo pa

menda še pod Stalinom ni bilo! In potem jih moram še poklicati dan pred odhodom, da pridejo. In ko pridejo, morava takoj ven. Nobenih običajnih 24 ur. In kaj naj sedaj počneva v tej mrzli in blatni luknji z zvenečim imenom Opua, Bay of Islands? Ok, jutri pogledamo saildrive, kaj pa potem? Ah, ja...

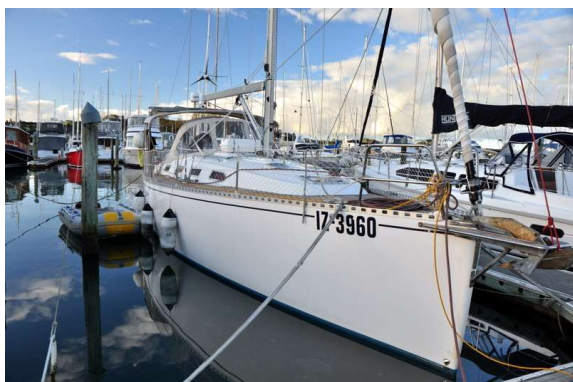
Za kosilo se ve kaj je bilo: tuna v omaki z mehiško variacijo riža. In s tem so se začasno obroki s tuno zaključili, ostal je le še namaz za zajtrk. Večer v klubu nocoj odpade. Closed on Mondays. Edini kafič pod recepcijo itak ne obratuje zvečer. Drugega pa tukaj ni. Sledi torej zabava na Mali. To se pa ve, kakšna je. Običajno je službeno delovna.

kako je že pela Josipa Lisac: magla svugda, magla oko nas ...

ko pa sva izplula je že sonce kukalo

no, pa smo spet v Opui ... vse je tako kot je bilo konec novembra, nič novega :)

13. maj 2014, torek

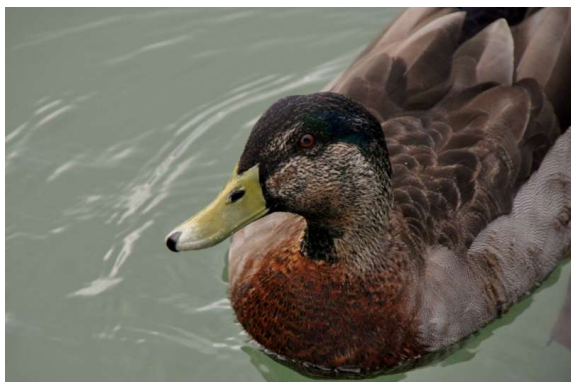
Opua

Spet lep dan, a hladen. Mojster za motor pride, odpeljemo se na izlet po blatnem morju in mojster za motor odide. Nima pojma, kaj je slišal. Bo šefa vprašal in bo šef povedal. In po kavici zavijem do šefa. Tudi on nima pojma, bo poklical mojstra, ki je prčkaril po motorju v Taurangi. Gučata in gučata in potem mu je vse jasno. Le meni ni nič jasno, kaj je njemu jasno. Tako je Peter Taurangčan naredil, kot tudi mi delamo, mi zaupa. Ok, samo zakaj ropota? No, tega pa ne ve. Mogoče bi vedel, če bi dali barko na klocne in saildrive v delavnico za dva ali tri dni in ceno jurčka in pol. Nisem najbolj za to. Pa mi začne razlagati zgoode in nezgoode saildrivov in na koncu izdahne vse svoje znanje. Sta dve možnosti, pove. Ali bo nehal ropotati ali pa ne bo nehal. Če bo nehal, je ok. Če ne bo nehal, potem sta spet dve možnosti. Ali se bo pregreval ali pa bo počil. Če se bo pregreval, je načeloma ok, če bo počil, sta pa (sem kar uganil, kaj bo) dve možnosti. No, na tej fazi sem ga prekinil. Samo ena možnost je: tukaj se ne bo servisiral.

Slabe volje se vrnem na barko, kjer je rigger in ga pobaram, kaj bi bilo potrebno naštimati, da bi se genova lažje vrtela. Malo tuhta in potem podre cel rig, vstavi nekaj podložk pri sprednji priponi in vse skupaj vrne v prvotno stanje. Precej bolje je, ni pa tako, kot je bilo novo. No, tako najbrž nikoli več ne bo. Kakorkoli, vsaj z njim sem zadovoljen.

Vesna se ukvarja s pranjem perila in čiščenjem barke. Generalko je naredila. Včeraj palubo, danes notranjost in bokobrane. Za pavzo gre na pošto in po hrano. Zavijeva tudi do customsov, ki so slučajno v pisarni in se zmeniva za odhod jutri. Kasneje se premisliva in mogoče ostaneva še en dan. Bova videla jutri. Zvečer sva oba za računalniki.

Takega neta, kot ga imava sedaj, letos ne bova več imela. Niti v sanjah ne! In to je potrebno izkoristiti za razne downloade.

po marini pluje veliko račk ... torej navkljub tako kalni vodi, življenje tukaj račkam ustreza

14. maj 2014, sreda

Opua

Ob osmih zjutraj pokličem oblast in jo zmotim pri zajtrku. Ni problema, lahko ostaneva še en dan. In kaj bova počela ta dan? Vesna se loti pranja in potem izleta-sprehoda do Paihie. Preko hriba in skozi gozd. In mimo gob. Najde mušnice, medvedje šape in lisičke. Hmm, nekaj od tega ne bova jedla. Nekaj bi se prileglo z jajčki. Kakorkoli, po gobarjenju je na vrsti šoping. In po šopingu je ura noč. Povratek je štoparski in ne trimčkarski. Je bil že šoping dovolj naporen za noge. Jaz poskušam obračunat s teakom. Včeraj je bil opran, danes bo naoljen. Še nekaj malenkosti kupim, Vesna je skočila še na pošto, jaz po navtične drobne rezervne dele in spet smo brez nekaj sto dolarčkov. Res je zadnji čas, da izplujemo! No, prej zavijeva še v yacht club na večerjo. Danes Vesni ni do kuhanja (meni itak ni nikoli). Neka teta, ki smo jo srečali na Rarotongi je tudi tukaj in naju takoj spozna. Prisede pa na klepet ravno, ko sva začela jesti. Res je izbrala trenutek!

V nasprotju z napovedmi, ki so grozile z deževnim vremenom z obilnimi padavinami, nevihtami in močnimi vetrovi, je cel dan lep, sončen, malo pihlja in zunaj je najbolje obleči dolge hlače. Nasploh je vreme podobno kot pri nas v hribih pozimi. Na soncu je toplo (pravzaprav je toplo le s tiste strani, iz katere sije sonce), takoj ko se le-to skrije pa mi brez flisa živeti ni. Ponoči se zadnje dneve redno shladi le na dobrih 10 stopinj. Kalorifer neusmiljeno laufa vse noči.

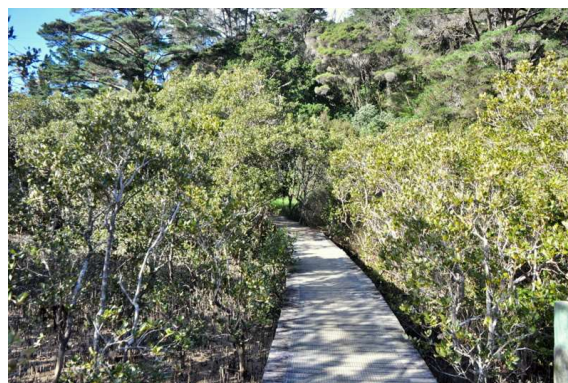
no, pa gremo do Paihie peš:gor in dol

pot je večkrat zelo ozka in možnost zdrsa; ilovnata zemlja, vmes pa školjke!

zelo veliko mušnic sem videla; bolj blede in drobne lisičke sem skeptično nabrala

ob morju je narejena potka, pa tudi sicer je bila peš pot na večih koncih dopolnjena z mostički

če se blato zliva v morje, ne more biti kristalno morje, kajne?

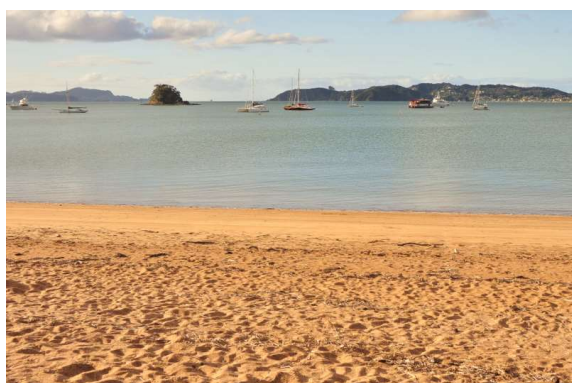
medvedje šape so bile čudne barve; morala bi si prej nabaviti priročnik za tukajšnje gobe

temu se je pa res zelo mudilo... je kar glisiral :)

.... vsak po svoje je umetnik za poštne nabiralnike

prelepa peščena plaža, ki je poleti polna ljudi; a mene ne premami ne poletje, ne zima tukaj v NZ: morje je premrzlo in to ni za mene!

bivši trajekt: sigurno so zgoraj bivalni prostori, spodaj pa verjetno kopalna ploščad ?

kljub temu, da je normalni delovni dan, zima, je bilo kar veliko turistov v Paihia

lepa polna luna, jasna noč le kje je sedaj tista napoved?

15. maj 2014, četrtek

Opua

Po skoraj pol leta Mala danes zapušča Novo Zelandijo. Customs naju pobara, kdaj se vrneva. Ne vračava se, mu povem. Začuden je, midva pa čisto nič. Tale tako opevana Nova Zelandija ni nič drugega, kot izredno dodelan turistični marketing, ki mu celo njegovi protagonisti v popolnosti verjamejo. Name pač ni naredila takega vtisa. Poleg vsega je pa izredno mrzla in neprimerna za lenobno dopustniško križarjenje. Vsaj za naše pojme. Tako nekako je, kot Jadran pozimi. Ok, malo manj, a vseeno.

Vesna z njenim rajzefibrom se to jutro spravi narediti vse tisto, kar bi lahko naredila že prej ali pa sploh ni potrebno delati. Malo jo prizemljim in ob pol enih se odpeljeva po gorivo. Deset minut in izplujemo, teoretično. Uro in pol in izplujeva, tako je pa potem v praksi. Avtomat noče mojih kartic. Ampak, diesel pa potrebujem. 420 litrov bi ga rad natočil. Tax free, po 85 evro centov za liter. Torej, plan B, na sprehod in v marina office po teto, da natoči. Pa je ravno na kosilu. In po njenem kosilu, ko natočim, nazaj v office plačat in se vmes spomnim, da če je že tako, da plačujem tam, potem se lahko znebim zadnje gotovine, ki nama je ostala. Pa spet nazaj na fuel pontoon in v office in potem tista kartica, ki na pontonu ne vleče, tam vleče. Ah, ja...

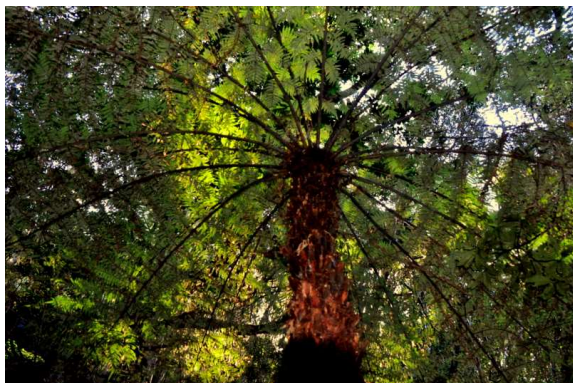
Ob dveh sva odvezana in opremljena z zadnjimi nasveti soseda, ki je bil na Norfolškem otoku že petkrat. Bajje je otok izreden. Če se lahko ustaviš. Dostikrat se ne da. Zgodba Pitcairna ali Rapa Nui se torej ponavlja. Vetra naj bi imela nekaj naslednjih dni dovolj, smer naj bi bila tudi dobra, mudi se nama pa nič. Imam občutek, da bom še bremsal, da ne prideva ponoči.

Otok Norfolk

rožice v slovo NZ

končno adijo Opuia !

Pacifik 2014

Pacifik

16. maj 2014, petek

Opuia - Norfolk (1. dan)

Noč je bila za razliko od napovedi dokaj mirna. Pri 5 Bf rahlo krmnega vetra lepo napredujemo. Zjutraj popolnoma odprem obe jadri in občasno mi SOG pokaže preko 10 vozlov (po valu navzdol in z nekaj pomoči toka, seveda). Malo računam (no, računa moj Raymarine) in izračunam, da ob takem tempu prispemo na cilj en dan prej, kot sem planiral. V nedeljo zvečer, torej. Tudi dobro, če le veter zdrži. Mi bomo že.

Veter zdrži do prve nevihte malo čez poldne. F8 gale in s tem povezano morje ob polnih jadrh povzroči izklop avtopilota medtem ko dremuckam v zadnji kabini. Sledi krajšava in po nevihti(ci) spremenjena konfiguracija jader. Smer vetra je po novem precej bolj od zadaj in dve jadri sta odveč. Pa zvijeva glavnega in do konca odvijeva genoo. Ni več tako hitro pri 5-6 Bf, je pa še vedno na meji za prihod v nedeljo. Bomo videli. Okroglo 500 milj morava narediti v treh dneh, po 170 na dan, vsak dan. Jih lahko, ne da bi bil spanec kraten in bi udobje trpelo? Moram se zavedati, da je Mala le mala, 36 čevljev dolga barka, sedaj dodatno obremenjena s tono vode, nafte in ... pijače.

In tudi danes še vedno velja lovopust...

jadralne hlače, jakna, dvoje dolgih majic itd... če se pa Tone toliko obleče, pa mora biti res mraz

vožnja je bila kar prijetna - nobenega motornega hrupa !

na dolgih plovbah so najlepši sončni vzhodi in zahodi

17. maj 2014, sobota

Opua - Norfolk (2. dan)

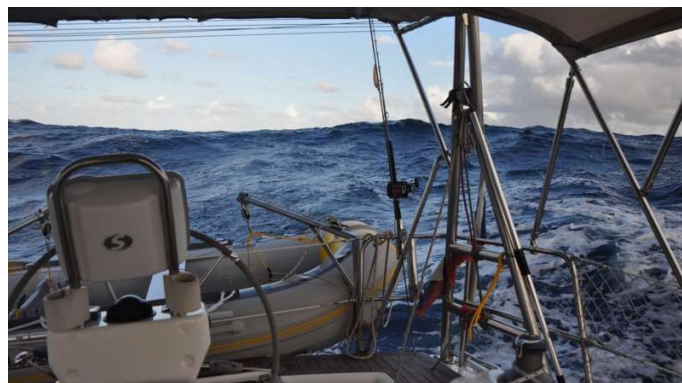
Vreme je poskrbelo za mirno noč. In počasno. Včerajšnji načrti o prispetju že v nedeljo podnevi so se podrli kot hiša iz kart. V najboljšem primeru priplujeva zvečer, po temi. Polna luna je bila pred nekaj dnevi, kar pomeni, da je jutri pred deveto zvečer ne vidiva. Pa še to le v primeru, ko bo jasno nebo...

Danes nekje izpod podpalubja na plano priroma najina najnovjša elektronska pridobitev. Tablica. Neprimerna je za kakršno koli delo, zato je tudi nikoli ne uporabljava. Kupila sva jo za gledanje filmov na dolgih plovbah namesto računalnička-malčka, ki je izdihnil lani. Predvsem Vesna je potencialna uporabnica. Danes ima tako na voljo deset ur gledanja filmov. Potem bomo pa tako ali tako zagnali generator in nafilali vse to silno elektroniko. In bodo spet računalniki ta-glavni.

Veter je čista krma. Tudi val. Vetra je za šest, na trenutke sedem boforov in genova je skrajšana, glavno zvito. Tako ostane tudi, ko se popoldan morje in veter umiri na pet boforov. Pristanek podnevi smo zamudili, sedaj se nama nikamor več ne mudi. Če bi bil veter bolj z boka, bi še dal gas, tako pa je vse skupaj na tri metrskem valu le preveč nevarno. Če naju val zaorca in se zlomi imamo lahko pošten kažin. Saj zavrtel naju ne bi naokoli, za to je premajhen, lahko pa hitro potopim jadro in ga strgam. Ni vredno tveganja. In niti ni prijetna taka plovba, kar je še bolj pomembno.

kar letiva z jadrom ...

in po valovih gor in dol.... kar visoki

18. maj 2014, nedelja

Opua - Norfolk (3. dan)

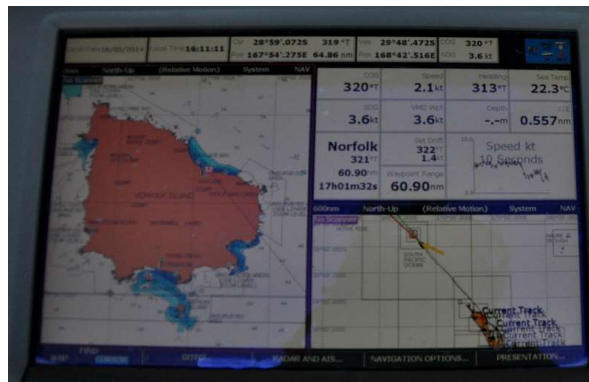
Midva bremsava. Močno bremsava. Eno noč morava prebremszat, zato zadnji dan in pol ne smeva hitreje od 4 vozlov. Težka naloga. Malo sem se zakalkuliral, sem že pozabil, kako hitra je lahko Mala in sem, nesrečnež, razpel vsa jadra. Ko je bila ETA ob startu v četrtek zvečer tam nekje v nedeljo dopoldan, sva si rekla, super, en dan prej. Ja, to je bilo, ko je bil veter bok in polkrma. Ko se je obrnil v čisto krmo, se je dalo s samo genovo še nekako loviti nedeljo popoldan. Potem je začel pa nihati med 170P in 170S in bi moral ves čas premetavat jadro. Raje sem ga zvil in odprl eno četrtno glavnega. Močno sem ga zabremzal in šel spat. Pa mi ga je ponoči vseeno dvakrat lepo kontrolirano prevrglo. S hitrostjo okoli 5 vozlov bova prišla sredi noči. Upam, da veter ponoči malo pade, vsaj na 4-5 Bf. Potem prideva proti jutru in takrat lahko tudi počakava zunaj kako uro ali dve. Otok namreč nima zaliva s sidriščem, le štiri roadstede, na vsaki strani po enega. In napovedan veter je tak, da je tudi ponoči dostopno sidrišče na severu ravno na ivici kaznenog. Če ne bi šlo in bi morala

okoli otoka v zavetrje, je vmes nekaj neoznačenih reefov in tudi sam (rezervni) zaliv je tak z nekaj čermi tik pod vodo, ki niso označene in niso vidne ponoči, če ni vala (tega pa ni, ker ravno tja greva, kjer ga ni, da bova lepo spala, logično). V pilotu piše »Do not even think about entering after dark.« Hmmm...

Kakorkoli, morje ima 22 stopinj, namesto 18 novozelandskih in se to že lepo pozna. Nič več oilskinov, le še lahna trenirka. Upam, da kmalu tudi kratke hlače in kratki rokavi, kot se za vsakega poštenega pomorca spodobi. No, na Norfolk (če uspeva pristati) še morda ne, potem je pa s toplo garderobo za letoš končano. Haugh, govoril sem!

v morje sva prvič do sedaj vrgla plavajoče sidro, da bi upočasnila vožnjo ...

do Norfolka ni več daleč: običajno dajo drugi gas, midva pa brezzava ... :)

valovi pa itak še vedno visoki

Pacifik 2014

Norfolški otok, Avstralija

19. maj 2014, ponedeljek

Anson Bay, Norfolk

Včeraj sem cincal - bi ali ne bi pristal ponoči? Ne znam se odločiti, vala je napovedanega 3,5 metra in to iz smeri, ki je ravno na meji, da bi se lahko sidral v širokem zalivu na severu. Se bo val valil na sidrišče ali bo šel mimo? Računati na to sidrišče ali ne? Če bo vse v redu, pridelava dobre pol noči mirnega spanca, če ne bo pa plovbo ob otoku (ob laškem orcanju, jasno) ta isti del noči. Končno se odločim. Ne bom rizkiral in v vodo roma (prvič do sedaj) plavajoče sidro. In še dobro, da sem ga preskusil. Mislim, da je primerno za dingija in ne za našo barko. Ob registracijskem pregledu je šla zadeva skozi brez ene same besedice komentiranja strogega luškega kapetana. No, v Noumei si kupim novega, bistveno večjega. Tale je uspel hitrost barke znižati za vsega voz in pol pri 20 vozlih vetra. Me zanima, kako bi bilo pri 40 vozlih (ko bi ga pravzaprav šele zares potreboval), pri štirikrat večji moči vetra? No, kakor nežno izgleda, take obremenitve itak ne bi zdržal v enem kosu. Italijanska roba...

In je ni. Niti pri desetini obremenitve za katero bi morale biti narejeno (12 Bf). Nekaj časa naju je padalo malo brezzvalo, potem se je naveličalo. Tkanina (raje bi rekel cenena plastika) se je strgala kot papirnata brisača. No, na srečo je šlo tokrat bolj ali manj za vajo, ampak za resno uporabo si moram omisliti nekaj bolj poštenega. Morda v Noumei stopim kar

do jadrarja. In če samo pomislim koliko slovenskih jadrnic ima to robo iz Motomarine. In kako smo bili vsi prepričani, da imamo (uporabno) plavajoče sidro.

Norfolk Island. Avstralski teritorij. Okrogel (recimo temu tako, da je okrogel) vulkanski otok brez zaliva. Obala je strma, klifasta. Na daleč se vidijo posamezne hiše na lepih lokacijah na vrhu klifov. Otok sam je kombinacija travnikov in gozda. Ni pretirano velik. Manjši je od Visa. Naseljujejo ga večinoma prebivalci Pitcairna, ki so sem prišli, ko je Anglija ukinila kazensko kolonijo na otoku sredi 19. stoletja. Nekateri so se po dveh letih sicer vrnili na Pitcairn, večina jih je ostala in danes (skupaj z bivšimi kaznjenci) tvori populacijo tega otoka. Skupaj 1.800 prebivalcev. In za razliko od Pitcairna imajo letališče s poleti v Novo Zelandijo in Avstralijo. Otok torej le ni tako nedostopen, kot je to videti z morja.

Cascade Bay naju pričaka precej vzvalovan in ni šans, da se sidrava in potem splezava na obalo. Postopek je podoben, kot na Niue (le da tukaj škripec ni električen). Skočiš na lojtro ali štenge, splezaš na pomol, pripneš dingija na škripec in ga dvigneš na suho. Pri nekaj metrih vala ob pomolu to pač ne gre. Mogoče bo šlo jutri. Sicer pa, saj sva na Pitcairnu tudi čakala, da sva lahko pristala z dingijem na obali. Bova pa še tukaj. Zavijeva v Anson Bay, ta naj bi bil najbolj zaščiten konec otoka ob vzhodnih vetrovih, ki jih imamo danes. Proti vetru je v redu, proti valu pa ne. Kar nekaj se ga vali v zaliv in bivanje na sidrišču je bolj podobno bivanju na gugalnici, kot kaj drugega. Pokličem avstralsko oblast in se najavim. Spotoma jih pobaram, če je slučajno kje boljše sidrišče? Ni ga.

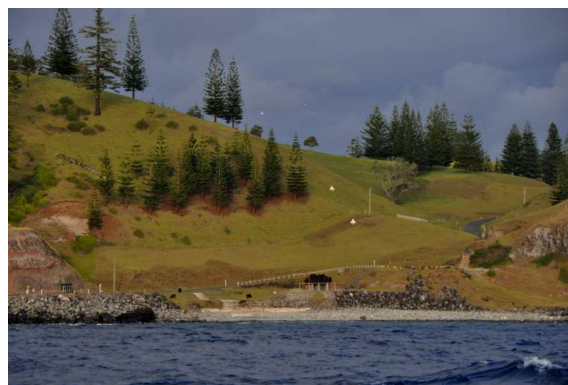
Malo dlje, za ovinkom, je sidran kanadčan na katamaranu. Popolnoma enak, kot ga je kupoval David. Tudi njegova zgodba je podobna. Kupil ga je v Opui in ga toliko popravil, da sedaj vandra z družbo naokoli. Kmalu pridejo do naju z dingijem, dva fanta, dve puncici in štiri surf deske. Na obalo naj bi šli in sprašujejo, če kaj rabiva iz trgovine. In gredo. Puncici se sto metrov od obale skotalita na deski in odsurfata na obalo, fanta si premislita. Ker je premalo vala za pravi surfarski užitek, povesta, ko se oglasita na čveku (in pivu). Ja, tako zgleda landing na norfolški način. Hmmm...

Nama zataji elektronski števec verige in ne vem koliko sva je spustila v vodo. In ker ne dela števec, se pametna mašina namisli, da ona tudi ne bi delala. Bojda, ker ni varno, če ne veš, koliko verige je že v vodi. A-ja-ja-jaaaaah! Štiri sekunde in varnostna zaustavitev. Pa reset in ponovi vajo. Tridesetkrat za petdeset metrov. Sidrava se provizorično, nato se spravim in popravim. Potem se presidrava po protokolu. Senzor, ki šteje obrate vitla, je izgubil stik. Ja, saj je nobel ta števec, ampak, ena stvar več pa je le, ki se lahko pokvari.

Zvečer se še tanker, ki že nekaj dni čaka, da bo lahko pristal, presidra k nam v zavetrje. Je tudi zanj preveč vala na sidrišču pred pomolom. In tako čakamo vsi skupaj na lepše čase. Nama ti v določeni meri nastopijo že nocoj. Imela sva roštiljado.

prvo možno sidrišče preveč rolajoče, preveč vetra ... gremo iskati dalje...

nizka trava, krave, visokorasle pinje ... vse zeleno ... prava paša za oči po 520 miljah samega morja

barvite skale

zasidrala sva se v Anson bay, vsaj približno malce primerno glede rolanja in vetra

od jadralcev je le še en katamaran na sidrišču za vogalom; dekleti sta šli na obalo s surfom!

...njuna fant sta pa rajši na varni razdalji ostala v čolnu, da ju ne prekucne; no, midva sva iz istega razloga ostala na barki ... pa bi bilo fajn noge stegniti na obali po 4 dneh

20. maj 2014, torek

Sydney Bay, Norfolk

Ponoči se je val še okrepil in spremenil smer. Skoraj direktno v zaliv ga nese. Šansa za Malo, da se nauči surfanja na valovih. No, če bi sidro popustilo bi eno rundo sigurno lepo speljala. Za drugo ne bi bilo več prilike. Ker nisva preverila ali kasko velja, če se barka ukvarja z ekstremnimi športi, se raje odločiva za odhod kam drugam. Tri metre vala je napovedanega na oceanu. Tukaj, kjer se dno lepo počasi dviga, se dvigne tudi val. Dokler se ne zlomi.

Motorirava proti vetru (ki ga je resnici na ljubo vedno manj) in toku. In valu. Popolnoma zmešanemu valu. Nikjer ni zatišja pred valom, okoli in okoli otoka se vali. In odbija od skal. Rezultat je totalno zmešano morje in rezultat tega nabijanje. Vsake toliko se naredi pod barko luknja in vsi skupaj pademo vanjo s prav neprijetnim treskom.

Plujemo mimo Ball Bay, kjer naj bi se jutri (če bo vreme ugodno) sidral tanker. Danes se še ne more, je preveč vala. Da bi se midva? Hehehe. Še malo dalje je Sydney Bay s pomolom. Pred pomolom pa surf val. Vsaj pet metrov ga je, ko se zlomi. In za njim jih pride še nekaj takih. Potem je več deset sekund mir, morda celo minuto, ko se ritem ponovi. Domorodec na skuterju pride v tem času brez težav skozi in naju obišče na krajšem klepetu, midva z dingijem pa - hmmm... Tako, ogledala sva si vse štiri zalive na vseh štirih straneh otoka. Povsod je enaka zgodba. Pa saj je logično, noben izmed zalivov v bistvu to ni, vsi so roadstedi, odprti na ocean.

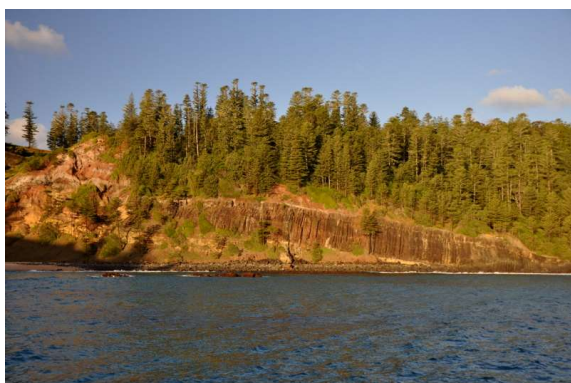
Popoldne mine v servisno-vzdrževalnih delih. Ventile in olje zamenjava na visokotlačni črpalki. Za nekaj ur dela (na gugalnici). Večerja je v domačem slogu. Kranjska klobasa in okisan krompir. Ni ravno kulinarčni višek, je pa verjetno neskončno boljše kot karkoli bi si naročila v kateri koli oštariji na tem otoku. Norfolk Island (Otok norega folka, zmešanih ljudi, torej, hmmm?) je del Avstralije...

...ma ni šans, da prideva na obalo, ne , da naju obrne ...

...z dinghijem že ne ... mogoče s surfom :)

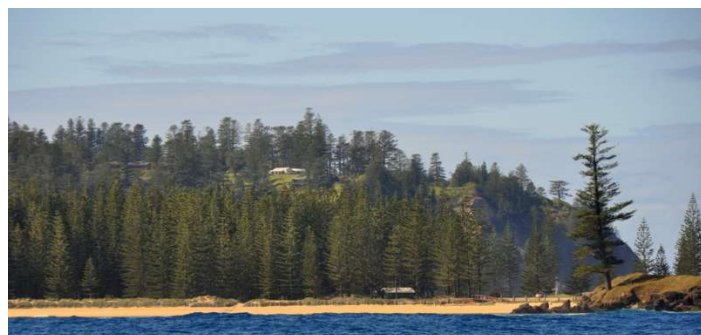
zanimiva klifasta obala

mavrica je prinesla do naju le nekaj kapljic, nič kaj omembe vredno;

menda so na Philips otoku bile ovce,koze, prašiči in pojedli vse kar je bilo zelenega; in danes je ostal le še kamen, živordeči;

Cemetery bay s peščeno plažo, morje ima cca 22C

v Kingston - Sydney Bay je bilo nemogoče priti na pomol

pogled na Kingston z morja ... hrepeneče gledava na obalo, a samo gledava ... na njo ne gre ... žal :(

21. maj 2014, sreda

Sydney Bay, Norfolk

Po dveh dneh neuspešnega obleganja je trdnjava z zvenečim imenom Norfolk Island končno padla. Jutranji pogled na pomol prikaže zadevo precej bolj milo, kot je izgledala včeraj. Brejkerji se ne valijo več preko pomola. Reef pred pomolom je ob oseki dovolj, da se nekaj metrski valovi Pacifika zlomijo in prelijejo. Tudi ob lojtri in stopnicah je dihanja morja za manj kot meter. Gremo!

No, gremo s knedlom v grlu, vsake toliko časa se tudi na vhodu zlomi kakšen malo večji val. In takrat bi šel naš novi dingi plavat hrbtni slog. In midva z njim. Če naju ne bi propeler prej opomnil, da je močnejši, kot najine noge in roke. Pa se je vse skupaj končalo v redu. Ok, z malo pomoči domačinov, a v redu. Seveda sem zamočil jaz. Našega novega outboarda nisem pripravil za nagibanje in je bil še vedno tovarniško zaskočen (podobno, kot so vsem poznani pralni stroji, ko jih kupimo v trgovini) in ko bi morala biti akcija in v sekundi motor dvignjen in kolesa spuščena, je to trajalo. In trajalo in trajalo in ... sploh nisem vedel, kaj delam narobe. Pa sem motor odvil, ga položil v čolniček in potem je nekako šlo po neskončno drseči drči na suho. Jasno, da sem na parkingu za dingije v sekundi doumel, kaj sem prej delal narobe. A-ja-ja-jaaah! Tako je to, če ni vse naprej pripravljeno in zdrilano. Vojska že ve, zakaj.

Teta customarka je bila v Ljubljani takrat, ko sem se jaz rodil (in še preden se je Vesna). Da se vidi, kako rosno mladi ljudje delajo tukaj v državni službi. No, saj napornega dela nima, a vseeno pri svojih 71 letih bi pa res lahko že bila penzionistka. Cel customs aparat vzvrši, ko sliši, da sva bila na Pitcairnu. Šef prileti s knjižico (ki sva jo tudi midva tam kupila) in skupaj listamo po spominu. Tudi on je bil tam in to je za Norfolčane nekaj posebnega, velika čast. Še preden sva vedela, da to naredi vtis, sva na vprašanje, kje nama je bilo najbolj zanimivo na celi poti iz Mediterana, odgovorila da na Pitcairnu. Potem so naju vsaj še petkrat vprašali: "No, kje torej vama je bilo najbolj všeč?" Resda je bila posadka stara, samo toliko sklerozna, da bi pozabila, kaj sva jim odgovorila pred minutko, pa spet ne. Hja, isti narod (mešanica Angležev in Tahitijk) živi na teh dveh otokih in to jih povezuje. Tudi jezik govorijo enak.

Potem pa naokoli. Šok. Predstavljala sva si Pitcairn v malo večjem obsegu. Doživela pa nekaj čisto drugega. Oštarija do kafiča in souvenirdžinje. Pa spet in spet. Cel otok je en sam turistični cirkus. Imajo shopping mall, Foodlandova delikatesa je boljše založena, kot novozelandske špecarije v Taurangi. Dobiva recimo prave italijanske torteline con prosuto in pa grške kalamata olive v balzamičnem kislu. Le kje bi slednje lahko kupil v Ljubljani? Hardware store, kamor sem malo pošpegal, ima boljše izbiro kot Buhaus. Ok, od vsake zadeve po nekaj komadov, vendar izbira je fascinanta. Da o souvenirdžinjah sploh ne govorim. Jasno, takoj sva kupila znamke (must buy) in razglednice. In magnetek. Storila sva tako, kot sva se naučila - nikoli ne veš, kdaj bo spet prilika. Pa sva vso to robo potem videla v vsaki naslednji trgovini, kjer sva se ustavila.

Vzameva avto, dan je lep, gremo naokoli. Ne vem, kdaj bo spet prilika stopiti na obalo. Cel otok sva prevozila (menda ima 170 km cest). Zelo lepo je urejen, daleč-daleč od ciganije, ki je sicer prisotna na takih otokih. Vidi se visok življenjski standard in vpliv turizma. Turizma na otoku, kjer ni niti enega hotela, zato pa množica razno raznih nastanitev tipa lodge, villas, cottages in podobno. Celo vinarno in vinsko klet imajo (to moramo jutri preveriti!). In golf igrišče (tega ne bova preverjala). Otok sredi oceana goji gorski turizem - plaž skoraj ni, sprehajalnih poti pa precej. Hecno, a super. In piknik prostorov z roštilji, mizami in obveznimi sanitarijami tudi. Jasno, kot vsaka resna avstralska država (ok, teritorij) mora imeti tudi svoj narodni park. In ga ima.

Pogledava si tudi Cascade Bay (tukaj danes ni šans za landing - sva se dobro odločila za Sydney Bay) in Ball Bay, kjer so končno razmere dopustile tankerju sidranje in pretovor nafte v rezervoarje na otoku. Stvar izvedejo s plavajočimi cevmi, ki jih še posebej zaščitijo v večje alkatenke, da jih valovi, ki se lomijo pred obalo, ne razcefrajo. Tanker pa med vsem tem poskakuje nekaj metrov gori in nekaj metrov doli. Bravo ekipama!

Vesna seveda ne zdrži brez ogleda pokopališča. V glavnem so pokopani Adamsi, pa Christiani in podobni protagonisti, ki jih pozna še iz Pitcairna. Na starejšem delu pokopališča pa arestanti.

Nekaj malega pojeva, popijeva pивce in počasi je potrebno nazaj na barko. Val je višji, kot je bil dopoldan in nekaj nasvetov domačinov, kako slalomirati ven kar prav pride. Ko smo enkrat preko pasu breakerjev, si oddahneva, kljub temu da naju čaka še pretovor robe in samih sebe na Malo.

Večer je na netu. Za satelitske razmere dela precej bolje kot v Francoski Polineziji in tudi cenejši je (no, manj drag - za 1 GB hočejo le dobrih 25 evrov).

ladja Bounty ... sredi mesta v majhni izvedbi

shopping center ... cela glavna ulica samih trgovin

krave imajo na cesti prednost - tukaj so imeli take bolj skuštrane krave, tople rjavke

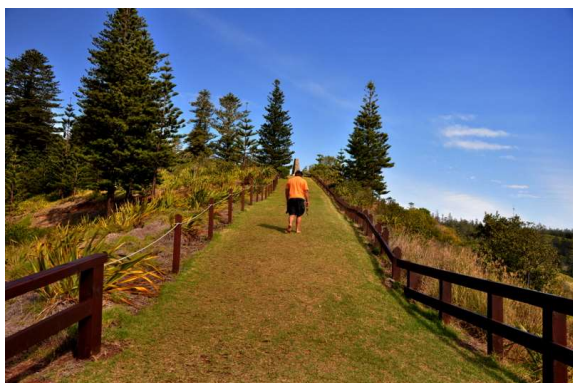
z vrha je čisto drugače videti Anson bay kot je na morju: tukaj ni videti, čutiti rolanja in butajočih valov; kakorkoli: tudi danes ni šans, da bi tukaj ven prišla

...bil je prelep sončen dan in turkizno morje in zelena okolica ... ampak v morje me ni nič kaj vleklo :)

skala v obliki slona

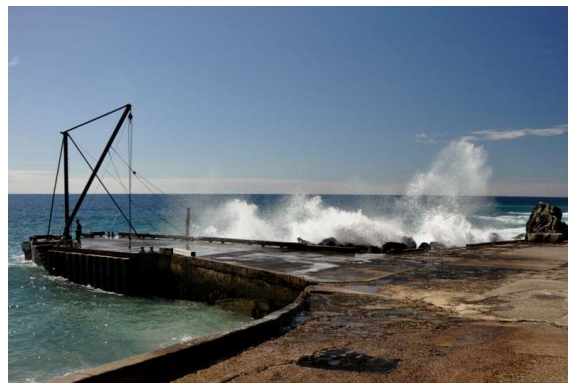
trava, mehka kot debel tepih .. Tone japanke v roke in bos do Cookovega spomenika

pogled na Philip island z najvišje točke - 320 m visok hribček

pogled na mestce in okolico

na Cascade Bay tudi danes ni šans priti na obalo z dinghijem ... prši pa tako, da si čisto moker

pokopališče na lepem koncu otoka; Christianov je največ ...

na fotki tega sicer ni videti, vendar tanker se je rolal gor in dol ves čas; privezan na obalo, po rdeči cevi bodo pa pretakali govrivo ...

22. maj 2014, četrtek

Sydney Bay, Norfolk

Naša najnovejša supertehnološka pridobitev, tablični računalnik, je po napornem življenjskem opusu, danes izdihnila. V svojem kratkem, a bogatem življenju se je izkazala v vsej svoji veličini, ko je prikazala en film in še pol drugega. Kakšne druge naloge, kot te, naprava pravzaprav niti ni imela, zato bi jo bilo krivično soditi po čemerkoli drugem, kot prikazovanju filmov. Je pa tudi res, da tako dragega filma (in pol) do sedaj še nisva gledala, to je pa tudi nekaj. Tako se je nesrečno pokazalo tisto, kar sva z Vesno že ves čas slutila. Te igrače niso primerne za nič drugega, kot - igranje. No, očitno niti za to ne.

Spet sva si privoščila izlet na obalo in tja prispela suha. Povratek je bil bolj nesrečen, val me je zajel med spuščanjem dingija v vodo na rampi in dodobra napolnil čolniček z morjem. No, razen tega, da me je fino namočil, drugih posledic, upam, ni pustil. Ampak, to je bilo šele popoldan, vmes sva bila srečna in suha obiskovalca otoka.

Najprej sva izkoristila rentiča do zadnje minute in obredla še tiste najbolj odročne dele otoka, ki sva jih včeraj izpustila. In takoj spoznala, da je otok res del Avstralije. Road work ahead. Road closed. A-ja-ja-jaaaaah! Pa nazaj in preko pol otoka (celih 5 km) naokoli, da prideva skoraj na isto točko na drugi strani zapore. Malo se sprehajava, malo fotkava.

Spotoma obnoviva zalogo mesa (otok je poln pašnikov s kravami, morava jih poskusiti) in naletiva na tiskarno. Mogoče nama pa natiskajo nalepko za na dingija. Oni ne, pokličejo pa teto, ki to dela. Saj ne morem verjeti, tukaj na tem odročnem otoku! In se zmenim, da se dobiva pri dingiju na pomolu, da vidi, kaj je za narediti. Pride, pogleda, izmeri in pove, da bo narejeno v dveh urah (ker ima vmes obveznosti, sicer bi bilo prej). No, narejeno pomeni, da bo tudi nalepljeno na dingi, ki je na pomolu. All inclusive service me košta 20 dolarjev, 13 evrov torej. Če bo to špilalo!?

In je špilalo. Ko se popoldne vrneva, je dingi lepo polepšan z modrim napisom "Tender to MALA". In ko si ga ogledujem, pristopi neznana teta iz muzeja in me pobara, če sem z barke. Ja, povem. In potem naprej vpraša, če jem pomaranče. Tudi tu je odgovor pritrdilen. No, potem jih imaš pa tukaj, izdahne in mi v roke porine škatlo pomaranč. To je moje darilo, doda, reče adijo in se odpelje. Hej, sem že pozabil kako je to pri Polinezijcih! Tile so sicer le na pol, ampak nekaj lepih navad so pa vseeno ohranili.

Čez dan se torej sprehajava po Burnt Pineu, pojeva kosilo, spijsva pивce ali dva, sedeva na kavico, obiščeva kar nekaj

trgovin in na koncu Vesna odšpencira še v plinarno. Seveda, lahko napolnijo naše jeklenke. Zakaj, da bi jih ne mogli? A drugje da se to ne da? Se čudijo in dodajo, da so nekatere dežele res čudne. Strinjava se, ampak tako to pač je. Bolj, kot je otok osamljen in odvisen od lastnih resursov, bolj je vse možno dobiti. To se nama je izkazalo v zadnjih letih že tolikokrat, da res ne more biti slučaj.

med vožnjo po otoku veliko tovrstnih dreves

kako velike so korenine je moč videti v primerjavi z mojo malenkostjo v njih

kakšno je potem danes vreme?

registerske tablice otoka - velikost tablice je pogojena s številom znakov

zapori Kingston bay

fanta sta zvedavo opazovala Toneta pri parkiranju dingija

domačini z dvigalom vedno dvignejo svoj čoln na obalo-s tem, da z zajlo vlečejo;

kar pred trgovino je country pevec pel in prodajal svoje CDje; mame pa ob glasbi kar podivjale :)

...ko pa Linda zašpila, so vse mize polne, pa še po tleh

norfolška goska ima prednost na cesti pred avtomobili !

božične zvezde lepo cvetijo ... hm maja?

še malo, pa čolna ne bo več moč videti

23. maj 2014, petek

Sydney Bay, Norfolk

Spet čudovit dan. Za tiste na obali. In za naju tudi, če ne bi bilo rolanja. No, ko se nekako z dingijem prebija preko vseh teh lomečih se valov za pomol in Vesna spleza po lojtri in štengah na varno, jaz pa nekako po drsalnici potegnem čolniček na suho, se začne tudi za naju čudovit dan. Današnji je namenjen izobraževanju. Unesco World Heritage Site. Zapor, kaj bi bilo drugega. Malo me moti, da sem postal že ekspert za avstralsko zaporniško zgodovino, ki jo sedaj obvladam že bolje, kot zgodovino lastne dežele. Zakaj tako? Vse je tako lepo urejeno, prikazano in razloženo, da me nehote pritegne, da se med sprehodom po Kingstonu ustavim pri skoraj vsaki tabli. In teh je ogromno. Iz vsake, ampak res prav vsake nepomembne zadeve naredijo prijetno zgodbo. Recimo kanal. Vse vem. Kje je potekal 1789, kje 1837, 1845 in 1915, kako je zgrajen, kako so ga gradili in čemu je namenjen. Da ne bo pomote, pogovarjamo se o kanalu, širokem pol metra in na najglobljem mestu globokem morda nekaj več kot dva metra, dolgem pa ... hja, ne vem če je to sto metrov. Prav potruditi se je bilo potrebno, da sem ga opazil. Ampak, opisan je pa kot nekaj sploh in oh. In vse v Kingstonu je v tem stilu. Če bi tako opisovali naša mesta, bi bila cela Slovenija ena sama Unescova svetovna dediščina. In o vsaki hiši bi bila lahko napisana knjiga. Kdo, kdaj in zakaj je prebarval okna ali popravil streho.

Cela okolica zaporov je urejena kot lep in prijeten park. Park, kjer je izredno veliko piknik prostorov z roštilji in mizami poleg. In možnosti za sprehode po vzorno urejeni angleški travi. Del vsega skupaj je tudi Emily Bay, izredno lepa laguna za reefom. Točno take so naredili v Ko Olini na Havajih - tam so jasno umetne. Ni dvakrat za reči, da so se zgledovali po teh tukaj. Skoraj krožen zaliv z zelo lepo zlato rumeno mivko naokoli in turkizno vodo na sredi. Kar nekaj kopalcev je bilo. No, število je primerno izven sezonskemu mrtvilu. Turistov je zelo malo. Nobene gužve. Ko zavijeva v restavracijo na golf igrišču na prepotrebno pivo (in nekaj malega mezice), sva edina gosta. Kasneje se nama le pridružita dva Avstralca, edina igralca golfa v današnjem prečudovitem dnevu. Na britofu sicer vidiva vodeno skupino desetih turistov, to je pa tudi skoraj vse. In dan je prečudovit!

Ker se vse lepo vedno enkrat konča, se je tako tudi ta dan. Ribič mi pokaže finto, kako lažje spraviti dingija nazaj v vodo in danes se na (rolajočo) barko vračava popolnoma suha. Celo grlo se je od kosila že izsušilo. Čas je za pipico in pivo, prvo pipico po nekaj mesecih.

pogled s hribčka na Kingstonove ex zapore

niso vse stavbe renovirane

danes je bilo na tem koncu veliko turistov-celo čoln s steklenim dnom imajo s katerim turiste prevažajo znotraj reefa

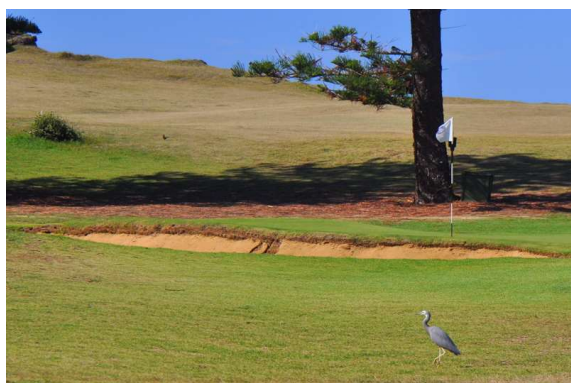
ob nedeljah imajo tukaj tudi maše: v nedeljo zvečer so na sporedu pitcairnove himne

je tip prestavil luknjo za kake pol metra in naslednji igralci so to takoj opazili in se jezili

....močvirska ptica malo razgibava svoje peruti

...no, na golf igrišču je bilo največ ptic

kar dosti modro rdečih papagajev sem videla, a jih je zelo težko dobiti v objektiv

Emily bay - lep naravni zaliv, pred njim pa reef, tako, da je zelo mirno v zalivu

...kar nekaj kopalcev je bilo danes v Emily bay -me je že ka mikalo, da bi šla v vodo, a k sreči nisem imela kopalk :)

zelo dobre skulpture samo iz lesa

zelo veliko divjega popra je bilo videti na tem otoku

24. maj 2014, sobota

Sydney Bay, Norfolk

Ni tako lep dan kot včeraj, je pa vseeno več sonca kot oblakov. No, pomembno je, da ni dežja. Počasi bi bil čas, da odplujeva, pa je za danes in jutri napovedan veter v nos, zato je pametneje, da se sprehajava tukaj in izplujeva, ko bodo boljše razmere za plovbo. In se sprehajava. Dopoldan iz Kigstona v hrib in v Burnt Pine, popoldan v obratni smeri. Ni prav dosti hoje, morda slabih deset kilometrov, nekaj pa vendar le. V Kingstonu imava pomembne opravke. Kupiva kruh in to prave francoske bagetke (le kam sva gledala zadnjič, da tega nisva videla?). Super, da se počasi prilagajava na francoske dežele. Angleški popasti kruh in toasti, adijo!

Poleg opravi v pekarnici imava opravila tudi v gostilnicah. In Vesna pri frizerju. Najcenejši frizer do sedaj, cenejši od tistega iz Ekvadorja. Tri evre pusti za ureditev frfruja. No, resnici na ljubo, dela tudi ni bilo za kaj več, kot pet minut. To bi bilo pa nekako tudi vsa današnja aktivnost. No, Vesna ima opravka še fotoaparatom, bolje rečeno njegovim apliciranjem. Poslika še tisto malega, kar ji ni uspelo prejšnje dni. Recimo četico jahačev, otrok različnih starosti na različno velikih konjih. Pristrčno. Muzej Bountyja preskočiva (res neverjetna franšiza, tale Bounty), kavarnice z odličnim kapučinom, poleg, pač ne. Opoldansko pivo popije v prijetnem kafiču sredi mesta, kamor se prejšnje dni nisva uspela pridrenjati. Takrat je tam nastopala Linda. Linda Barns. Iz Avstralije. Jo kdo pozna? Tukaj vsi! Še do Modrega bika zavije in ga en kos pojeva. Pri hrani prav hude izbire nimava, večina oštarij se izven sezone odpira le za večerje, kosila jih nudi manj kot deset.

Vala je danes najmanj v celem času, odkar sva priplula - manj kot dva metra ga je in z najinim novim dingijem (in treningom iz prejšnjih dni) pristaneva in izplujeva kot velika! Za jutri ga je napovedanega že več in verjetno se ne bova trudila s pristajanjem. Kasneje bo pa itak nemogoče, v začetku naslednjega tedna ga naj bi bilo že 4,5 metra. Mission impossible.

ta gosak je tudi očitno bil pri frizerju

piknik prostorov je po celem otoku ogromno! poleg roštilja, klopi, vedno tudi koši za smeti in sanitarije!

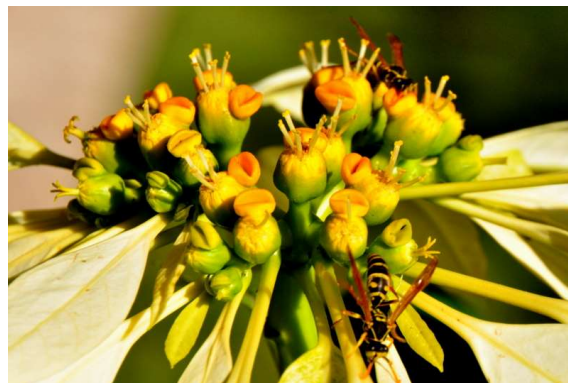
....klopi so pa itak vsepovsodi kamorkoli pogledaš res je, večina turistov je tukaj 65+

med kofetkanjem so takole deklce jahale mimo

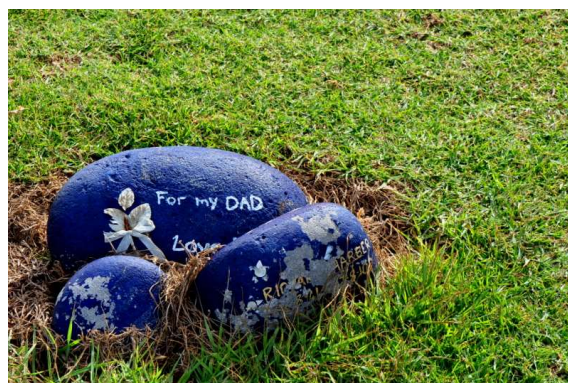
...dečve tam pri 10ih letih, full zagnane ...prav luštne so bile

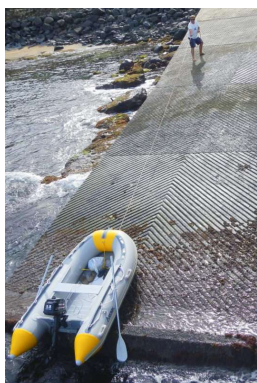
veliko os je videti na otoku, vendar niso napadalne, niti sitne

norfolška zastava ima za znak pinjo ... na prvi pogled kot sparova smrekica :)

od novodobnih spomenikov, mi je ta bil najboljši

tako se pa Tone muči vsakič, ko prideva na obalo

ves čas, ko sva hodila, so naju spremljali pogledi krav in bikov; gledajo te pa tako nepremično

pa še ena iz Kingstona

samo, da prideš čez valove, pa si zmaga!

Pacifik 2014

Pacifik

25. maj 2014, nedelja

Norfolk - Nova Kaledonija (1. dan)

Napovedanega dežja (skoraj) ni bilo. Tudi napovedanega vetra je malo. Celo rolanja je bistveno manj kot vse dni do sedaj. Na obalo ne greva, delava. Neta imava za izvoz. In delava še elektriko in vodo. Pripravljava se na izplutje.

Opoldne se odsidrava in izplujeva. Vetra je malo, dvignem polna jadra. Napovedanega imava 3 Bf NW, ki se bo do večera obrnil na 2 Bf W in kasneje na SW. Danes bova torej bolj slabo jadrala. Tako pravi napoved. Situacija na morju je drugačna. Veter se popoldne dvigne na 5 Bf in precej počasneje obrača, kot je bilo napovedano. Val, ki ga na oceanu naredi 5 Bf pa je tudi dovolj velik, da nekajkrat poplavi palubo vse do kokpita. In da zaradi obračanja vetra kar nekajkrat močno nabijemo v val. Neprijetno! Jadra sem precej skrajšal, pa še vedno plujemo med 7 in 8 vozli. Zaradi nabijanja sem tudi orco malo olaškal. Smer Tonga. Proti večeru se sicer preusmerimo na Fliji, ampak midva bi želela v Novo Kaledonijo...

Norfolk Island (ne vem od kod tako ime, meni se folk na otoku ni zdel čisto ok in sploh ne nor) je bil vreden postanka in predvsem potrpljenja pri čakanju na ugodne razmere za pristanek ter truda z dingiranjem. Popolnoma drugačen je bil, kot sva si ga oba predstavljala. Še najbolj naju je spominjal na Lampeduso v Mediteranu med Tunizijo in Sicilijo. Tudi tam sva po (za Mediteran) dolgem jadraniu pristala na otoku, kjer imajo vse. In prav to, da imajo na Norfolškem otoku (pri manj kot dva tisoč prebivalci!) vse, je najbolj fascinantno. Saj, da se usedem na kavico v kafič in grem v pekarnico po frišno bagetko ni nič posebnega, če pa je to na tako težko dostopni lokaciji, pa je. Mala je bila ena izmed 12 bark, ki v povprečju letno priplujejo na ta otok. Ta podatek popotnikom pove veliko.

edina, samcata Mala v Kingstonu gre zopet na pot

26. maj 2014, ponedeljek

Norfolk - Nova Kaledonija (2. dan)

Ponoči se je veter obrnil in nabijanja v val je bilo konec. Končno! Precej zviijem jadra, da spet ne bova prehitra. 5 Bf krme imava, namesto napovedanih 3 Bf. Tudi dopoldan je podobno. Genova gre cela notri, ostane le še zvezano glavno jadro. Skoraj čista krma je že. Napredujeva lepo v klasičnem ritmu 150 milj na dan, le vetrnica v taki konstalaciji ni kaj prida uporabna. No, dan je lep, sončen in elektriko dobivamo iz drugega ekološkega vira.

Vetra ni bilo dovolj za 150 milj, še posebej ob upoštevanju dobrega vozla jugovzhodnega toka. Na vzhod nas nosi, kar je v redu, da nas tudi bremza, mi ni pa čisto nič po godu. Celo noč je tako in ob zori imava do cilja še 200 milj, 50 več od planiranih. Se je pa zato log na Mali ponoči zavrtel preko 30.000 milj. Vsako leto jih naredi okoli deset tisoč, letos malo kasneje, ker sva ji privoščila daljši počitek, ko sva vandrila po Avstraliji. Nekateri bi bili že zdavnaj doma po preplutih toliko miljah, mi gremo pa bolj počasi in bolj cik-cak. In bolj temeljito. Mi smo šele na polovici...

...da ne bo kdo rekel, da kapitan ne vrti vinčev ...

....pa jadra ven, pa jadra notri ... pa

27. maj 2014, torek

Norfolk - Nova Kaledonija (3. dan)

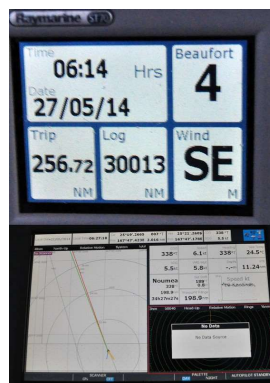
Vala imava veliko in barko od časa do časa precej nagne in nekajkrat tudi zaorca. Vetni val in oceanski val, vsak iz svoje smeri, se seštevata in odštevata, rezultat je občasni stolp vode, ki se pojavi od nikoder. Veter je še vedno krmni in se tekom dneva le počasi obrača na vzhodnik. Opoldne lahko končno odprem obe jadri in ju tudi kmalu skrajšam. Nekajkrat naju je val tako nagnil, da je Malo obrnil skoraj v veter. Takrat je izobešene plahte preveč. Raje kak vozlič manj in zato bolj varno in prijetno. Pred mrakom imava do cilja še dobrih 130 milj. Kljub dovolj močnemu vetru plovba ni hitra, valovi, četudi od zadaj, nas upočasnjujejo. Po valu navzdol sicer letimo kot sneta sekira, se pa takoj potem tako rekoč ustavimo. Povprečje je le malo preko šest vozlov.

Morje se je segrelo na 25 stopinj in temperatura je skoraj idealna. Kljub temu pa sva ves čas oba v podpalubju. Poležavanje v gugalnici je relativno prijetno in primerno za reševanje križank in branje knjig. Še posebej prečno v zadnji kabini. Vesna spotoma pripravi še vse tri obroke, kar ni tako trivialno početje, če se vse skupaj okoli kuharja naključno premika. A ji lepo uspeva.

Nova Kaledonija

najlepša so jutra, ko začne sonce kukati tam daleč proč na koncu morja

še v temi pa je Mala prevozila 30.000 navtičnih milj ... pridna punca :)

Pacifik 2014

Nova Kaledonija

28. maj 2014, sreda

Noumea

Ponoči imava nevihte. Ker se nama mudi (enkrat za spremembo ne bremzava, ampak dajeva gas) pomeni to za mene: jadra ven, jadra noter, jadra ven, jadra noter, jadra... in tako naprej in tako dalje v neskončnost. In to v kot oglje temni noči brez lune (in brez zvezd, saj so vendar nevihte - na srečo brez razsvetljave). Jutro je - ne more biti drugače - jasno kot solza. In potem je tak cel dan. Kmalu sva tudi ob reefu in vsaj vetrnega vala ni več. Po dobrih 30 milijah sva še skozi prehod in tako za reeefom. Sedaj se lahko začnem prepucavati, smo na morju, ki močno spominja na piransko jezero. Vse plahte torej ven! Mala drsi po mirni površini, kjer je vala morda pol metra - kolikor se ga je pač naredilo na nekaj deset

miljah dolgi poti vetra pri 5 Bf. In to drsi odlično, hitrost ne pade pod 8 vozlov. Končno nekaj tudi zame.

Vhodne formalnosti so v Franciji enostavne in hitre. Trajajo le vsega skupaj - 6 dni. Biosecurite pride takoj, douane sploh ne pride (če ga v dveh urah ni, potem je kot da je bil in je vse v redu - tako piše na njihovi uradni strani). Immigration pa, no ja. Danes je sreda in danes ne delajo več. Jutri je četrtek in jutri ne delajo, ker je praznik. Kakšen praznik pa je jutri? Ma, ne vem, pove kasneje biovarnostnica, nekaj v zvezi s cerkvijo - ampak saj vsi delajo, samo državne službe ne. Ok, potem bomo pasoše štempljali v petek. Nak, immigration v petek ne dela. Ker je v četrtek praznik, se v petek ne dela. Logično? Hmmm... hja logično, če dodam, da je immigration državna služba. Za soboto in nedeljo mi je itak jasno, da se ne dela. Torej ponedeljek, vprašam s strahom. Ui-sr-mondej-ju-gou-tu-imigrrajšn-uerrri-arrli-in-de-mormniing. Jasno, gospodje delajo samo do enajstih - tiste redke dneve, ko pač delajo.

Pojeva prešvercano hrano, steake iz Norfolka. Vesna biovarnostnici podturi en črviv kostanj (ker ni bil dober, ga že v Novi Zelandiji nisva dala na roštilj in sva ga hranila za biosecurity check), dva česna in četrt zeljante glave. Punca je videti zadovoljna z izkupičkom zaplembe in jo jadrno odvihra. Seveda, ura je že skoraj štiri popoldan. Po večerji nekaj malega mailov, nato pa na welcome drink. Malo pивce, bolje kot nič bo že. In po tem pivcu na sprehod po mestu. Precej samotna sprehajalca sva, ostali se vozijo z avti. In ni kaj dosti za videti. En kup oštarij, ki so skoraj vse po vrsti azijske in to bi bilo nekako tudi vse. Vsi ostali lokali, z izjemo bankomatov, so že zaprti.

Zvečer šok na netu. Firewall imajo in zaprte imajo protokole, ki jih jaz rabim za delo in tudi za uploadanje dnevnika. Najbrž zato, da omejijo promet. Vse na otoku gre preko satelita in to ni poceni. Razumem to, ampak. Kreteni. Mirno sem zdownloadal dobre pol GB preko weba. In za kazen jim, barabam, preko noči pustim, da se Windowsi upgradata (3.6 GB). Mene so se spravili j., mene...

...pa smo prišli za reef Nove Kaledonije

pot označena, globina morja se je znižala na 20m

pihalo je pa kar fajn - glej kapitanovo frizuro

znameniti svetilnik

...na katerem je bilo videti veliko turistov navkljub vetru in nič kaj lepemu vremenu

....saj smo vedeli, pa tudi videli prej fotke, pa vseeno tako nagužvano vse skupaj?

...ajoj kam smo prišli... nič kaj pacifiški otok ...

29. maj 2014, četrtek

Noumea

Do treh zjutraj downloadam, ves srečen sem, da imam končno spet net brez količinske omejitve. Zato dopoldan malo potegnem spanec. In po zajtrku (yesss!!!, frišne bagetke s pršutkom in sirčkom, njammmm!) se odpraviva po opravkih. Vendar. Na pomolu naju prestreže Mario. Z Esti in Lauro so sidrani malo stran. Že dve leti se srečujemo vsake toliko časa. In kot se pogovarjamo, je čisto možno, da se bomo še kje. Tudi oni planirajo Mikronezijo.

No, po objemu in izmenjavi lokalnih telefonskih števil, midva končno v šoping. Na praznični dan. No, nekaj trgovin je vseeno odprtih. Kar je pravzaprav škoda. Škoda za stanje na naših bančnih računih. Poleg neskončno moderne in sploh in oh tablice, nama je crknil tudi en izmed zunanjih diskov. Super truper moderen (in najnovejši) preko 2 terabajtni. Na Norfolk bi za spodoben denar lahko kupila pol tako velikega. Tukaj imajo pravega. Vendar, dva tista z Norfolk bi bila še vedno pol cene enega tukaj. Ah, ja... sva bila takrat prepametna - na osamljenem otoku sredi morja mora biti tehnika najbrž draga. Pa ni bila. Tudi tablice tukaj (mogoče res malo bolj fensi) so vse po vrsti tam nekje proti jurčku, na osamljenem otoku so bile pa pod dvesto. Pogovarjamo se v evrih, jasno. Bova prespala in preverila, če se da kaj davka dobiti nazaj, če izvozimo. Najbrž ne, se pa spleša vprašat. Davka na tehnično robo je v Novi Kaledoniji 39% (z besedo: devetintrideset odstotkov) - samo v premislek našim vrlim politikom v Deželici, koliko lufta še imajo, preden pride do narodnega revolta. Tukaj je zaenkrat še vse mirno.

Zato pa odšpansirava do boat yarda in direkt v čendlerijo. Samo rust remover od Star Brita kupim, če ga imajo. Imajo! In z veseljem jih vzamem tri, res je odlična ta zadeva za nas lenuhe - pošpricaš, spereš z vodo in rjavega madeža ni več nikjer. No, pa ventilatorje s ščipalko imajo in še kup malenkosti. Tudi plavajoče sidro kupim (sumljivo: toliko različnih modelov zadeve, ki se je načeloma sploh ne rabi, lahko pomeni le, da se trgajo in da sem se spet osmodil z nakupom). No, sigurno se ni osmodil prodajalec s prodajo. Nekaj sto evrčkov sva pustila punc, ki od Evrope pozna le Francijo in Srbijo. Francije ne mara, v Srbijo se rada vrača. Tam se samo je, pije in pljučka kavico, pove. Ej, Francozla moja, komu ti to razlagaš? Sosednje čendlarije so založene še z drugo robo. Prodajajo recimo Osculatijeve tuše (ki smo ga polomili pred nekaj dnevi in bi ga skoraj že kupila, če ne bi prej preverila cene - morda jutri, da se prej aklimatizirava na draginjo). In vidiva še en kup motomarinske robe. Evropa od tu očitno ni daleč.

Še pri Yanmarovcu se ustaviva. Tudi ta tič tukaj nima pojma, kaj bi mi lahko ropotalo. Nima namena niti delati, on je svojo delavnico prodal in s poševnooko ženo se pripravlja na življenjsko obdobje, ko bosta lovila ribe. Life raft mi bodo

pogledali sosedje - če bodo znali. Nimajo namreč opreme za vse tipe, povedo. Jutri vidimo, kako bo s tem. Če jim uspe, se bom lahko po svetu hvalil, da so splav zrihtali v Parizu. Vsaj po cenah sodeč.

Še sprehod nazaj. Nekje na polovici poti je prav priročno lociran kafič in prav priročno strežejo tam tudi pivo. Sploh ni drago, runda (veliko plus malo točeno lokalno pivo) je vsega skupaj 12 evrov. Pih! Kaj je to za nas, malenkost! In tudi ni pomembno v katero smer se tam ustaviš, preverjeno. Nato še malo po mestu. Čisto spodobno je, v parku je zastoj internet in posledično večina klopnic zasadenih s surferji - skoraj vsi po vrsti so melanezijci. Tudi musique boutique imajo in en bend celo špila za vajo, bolj zares bo zvečer. No, zvečer ne greva na ta nastop. Na sosednji barki vrtijo (precej na glas) prijetno glasbo, kjer v glavni vlogi nastopa sopranistka. In ko nehajo, začnejo z akrobatskim nastopom na jamboru. Pravzaprav sta fant in punca na vrh prednje pripone zavezala dva bela široka trakova in po njih plezata in telovadita. To je filruž nastopa visoko nad palubo. Cirkus na barki. Le, da za spremljavo ni pleh muzika, ampak prijetna klavirska glasba.

Zvečer zalaufava še 3G internet in delovna idila se lahko začne. Najdražja SIM kartica do sedaj, 25 evrov, kredit se plača posebej. Peče! No, saj za velike količine bo še vedno pel marinski net, za tiste protokole, ki jih oni ne pusti, bo moral biti pa ta, ki je omejen na 20 MB na dan.

...na visitor pontonu je Mala peta - marina je kar velika

..ko hodiva po mestu zagledava celo kolono ljudi - le kaj čakajo se sprašujeva dokler ne vidiva table Bingo

...beli, črni, mešani ... potrpežljivo čakajo, da se odprejo vrata igralnice - in to sredi dneva!

nič kaj lep pogled na tovarne v samem mestu

nič kaj lepo mesto ni Noumea - krneki, grdo, pa tudi nič kaj dosti čisto, če pomislim na Norfolk ali NZ

na sidrišču, bojišču je veliko plovil

no, a je to lep pogled?, sem kar malo razočarana...

zraven parka je prostor kjer se bo zvečer odvijal koncert

30. maj 2014, petek

Noumea

Lep dan je. Počakam na mojstra life raftarja. Pride z nekaj zamude, pogleda splav in razloži, da si ga ne upa servisirati. Da pa itak vsaj še dve leti ni panike in da ga je brez veze odpirati. Razen pri certifikatu, ki mi ga pa itak ne more dati, ker ni pooblaščen, se nikjer nič ne bi poznalo. No ja, smo vsaj prišparali nekaj sto evrčkov. Potem (po zajtrku s frišnimi bagetkami, jasno) greva spet naokoli. Malo sem, malo tja. Od trgovine do trgovine. Kupimo nič (razen desetlitrške kante olja, ki jo potem trogam na lastnih plečih preko polovice znanega sveta). V turist biroju nama najdejo indonezijsko ambasado, v laboratoriju se Vesna pogaja za odvzem krvi brez napotnice, najdeva zamenjevalnico za campinggaz plinske steklenice, izveva, da DHL rabi en teden za dostavo iz Evrope in pri rentakararju se zmeniva za avto. In popoldne je tu. V kafiču se ob pivcu potem celo popoldne pogovarjamo z lokalcem (no, s tipom iz Marseilla) kaj in kako se da videti tukaj. Predvsem, katere oštarije so dobre. Francoz, pač. Francoz, ki je bil pred leti na Balkanu. V Bosni. Kot legionar.

Zvečer spet ogled cirkusantov na jamboru barke. In potem rock koncert v marinskem kafiču. Kako drugače je tukaj, kot v (zlagani) Novi Zelandiji. Ljudje posedajo po obali, pontonih in klopcah s pijačo v roki in gledajo predstavo. Tudi kadi se povsod. Tako je, kot doma. In ko cirkusanti končajo, začnejo muskontarji. Stari rokerji špilajo stare komade. Rolingi in Pinkiči v glavni vlogi. In Hej Joe za konec. Ko se kitarist utruji, ga zamenja človek iz publike. Žur, kot se spodobi. Res so pravi stari rokerji. Le, ko jih pogledaš, takoj ugeneš, da so Francozi. Pevec in front man je za glavo nižji od drugega najnižjega člana skupine. Na glavi ima klobuk. Kitarist pa baretko. Bobnar je najmlajši, okoli 30 jih šteje, en kitarist velja za dva bobnarja (v letih), ostali so najinij let.

Sicer pa downloadava in downloadava. Vse gre preko satelita. Neomejene količine. Midva sva trenutno pri okoli 10 GB prenesenih podatkov. Po dveh dneh. Planirava ostati en teden. Koliko časa le bo internet še neomejen? Jutri je konec meseca in v marini bodo prejeli račun od providerja...

v parku mesta je wifi brezplačen

v marini show dveh umetnikov....

..neverjetne akrobacije na plovilu za katerega se ve, da ni 100% na miru

....dekle nič privezana, drži jo le soplesalec/soakrobat

ljude so posedali po tleh, travniku in opazovali show-seveda s steklenico, kozarcem pijače.... kaj takega ni šans, da bi videla v NZ, AU ali ZDA ...

ko je bilo konec akrobatskega showa sva šla na barko; potem pa zaslišiva nabijanje pravega rocka...ja itak, da sem šla nazaj v marinsko oštarijo

...večina benda je bila oldajmerska, no, mlajši sicer kot so sedaj rolling stonesi, pink floydi ipd... kitaristu bi človek prej rekel, da dela v kakšni podeželski gostilni nekje sredi

Francije

triletna dečva je zraven plesala

...odkrito povedano: bili so dobri ti domorodci!

no, ne bi govorila o gostih: ta je cel večer poskakoval pred bandom in sem komaj naredila nekaj fotk brez njega

pri sosednji mizi je tip neutrudno delal in se ni pustil motiti z glasbo

...na koncu se je pridružilo še veliko gostov s svojim plesom

31. maj 2014, sobota

Noumea - Koumac

Najprej po rentiča. Vesna odrbzi ob rani uri in se kmalu vrne. Ob desetih. Tokrat naju bo naokoli prevažal Peugeot 107. V tako majhnem avtočku ne pomnim, da bi se kdaj vozil. Vendar. Ko se usedeva, je prostora celo za naju povsem dovolj. Težave se začnejo trenutek kasneje. Po 30.000 prevoženih kilometrih z avtomatikom po levi strani cestišča, je prva težava tu, še preden se sploh premakneva. Čakaj, čakaj, Tonček, kako se že ta šment vžge? Vem, da gre malo drugače. Aha. Ok, to je bilo to. Gremo. Ampak. Pazi! Na desno tišči in nikar ne zavijaj levo, brez da bi se ustavil in preveril obe smeri. Skoncentrirano mislim in uspe mi. Do prvega križišča. Tam, jasno kot beli dan, mašince crkne. Kaj že? Ah, saj res, sklopka. Crkne v celem dnevu še nekajkrat. In še nekajkrat na križišču vklopim brisalec (ednina - malček ima samo enega) namesto smerokaza.

Vendar naju te tegobe ne motijo pri raziskovanju dežele. Pričakovala sva razdejanje zaradi rudnikov, pa sva bila prijetno presenečena. Rudnikov sploh ni tako veliko. Na 400 km sva jih naštel a vsega skupaj nekaj. Vendar. Zaradi tega, ker ni razrita, dežela ni prav nič lepša. Pravzaprav je precej grda. Tukaj je še hujše, kot v Novi Zelandiji. Pusta, hribovita in

travnata pokrajina, prepredena s šavjem. Ob morju občasno plaže, večinoma pa mangrove in močvirja. Prav nič lepo.

Ustaviva se le tu in tam, tudi kulturnih znamenitosti ni veliko. Verjetno je lepše pod vodo, samo to pride na vrsto, ko bova na poti z barko. Kar nekaj marin je na zahodni obali in povsod so water taxi in diving centri. Nekaj očitno mora biti za tem največjim zaprtim koralnim grebenom na svetu in drugem največjem po dolžini nasploh. Koralni greben in njegovo zaledje je na Unescovem seznamu svetovne naravne dediščine. Cela Nova Kaledonija je obdana s koralnim grebenom in za njim je raj za potapljače. In tudi za morjeplovce, saj tukaj ni oceanskega vala, to je popolnoma zaprto morje. Jezero.

Dan zaključiva v Koumacu, v prijetnem hotelčku za spodoben denar. Preko vikenda je ceneje, povedo. Nama čisto prav. Pa iščeva oštarijo po mestu. Pa je ne najdeva. Vse, kar je kaj vrednega, je zaprto. Na pizzo tukaj ne bi šla. Morda odprejo kasneje, ni pa na nobenem lokalu to označeno. Vsaj dovolj jasno ni označeno, da bi to razumela tudi blesava Balkanca. Bova pač jedla v hotelu, saj ni panike. Najprej na pijačko v bar ob bazenu, potem pa na hrano v restavracijo. Enako se imenuje, kot v Avstraliji (biftek) pa tako ogromna razlika. Saj, meso je meso, vendar namesto prežganega pomfria je tukaj dober riž in namesto Maggi poprove omake je sveže pripravljena. Kakšna razlika! No, ja, tudi v ceni...

če tri mesece voziš avtomatika in ves čas po levi, je potrebno spet malce misliti kako se že vozi :); no, do marine mi je crknil samo enkrat :)

mestece oz.bolj vasica Bouloparis

v vasici La Foa je park s skulpturami in igrišči, piknik prostori - zelo lepo urejeno in čisto

La Foa - na soncu je kar vroče

Poe beach - kar nekaj kopalcev je bilo kljub temu, da je meni osebno bilo moteče pihanje

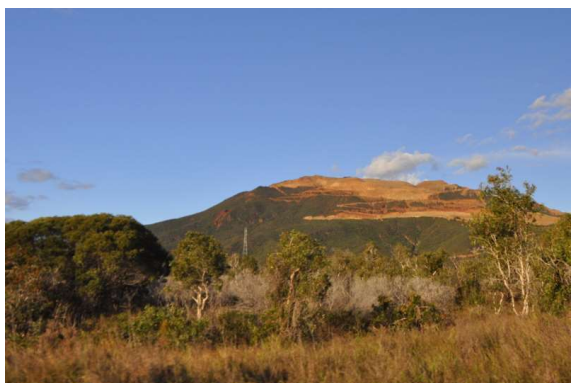
Pierced Rock (La Roche Percee) v Poe Beach

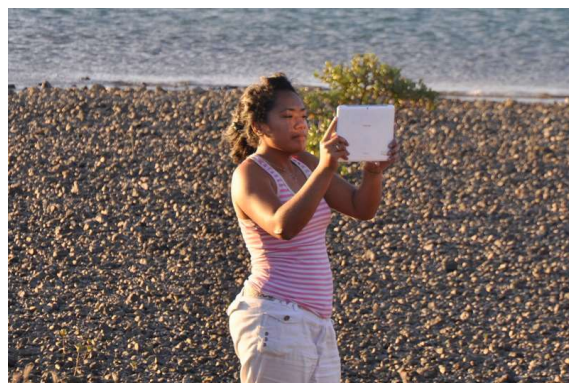
pa ena pozno večerna na obali Koumaca

v Pindai so čolni privezani na suhem...močna oseka

razriti hribi v okolici Koumaca - rudniki niklja

...ni kaj, tudi v to deželo je prišla tablica in z njo fotografiranje

dečve so se nastavliale tablici (pa ne moji, ki mi je crknila)

marina v Koumacu